

சங்கராசாரியர் சிவானந்தலகரியைத்தன்னுட்கோண்ட

சோமசுந்தரமாலே.

(1101 வர) = 102.00

சிவபுஜங்க தேவிபுஜங்கங் களைத்தன்னுட்கோண்ட
29-33 ; 34-37

வேதவ்னேச ஸ்தவம்.

இவை

தேவிதோட்டை

ஸ்ரீ வன்றெண்டரவாகன் மாணக்கருளோருவராகிய

காரைக்குடி

ராம. சோ. சோக்கலிங்கச் செட்டியாரவர்களால்

இயற்றப்பெற்று

தேவிதோட்டை

ஸ்ரீமான் மெ. அரு. கா. ராமநாதச் செட்டியாரவர்களால்

காரைக்குடி வைசியபித்திரன் பிரஞ்ச பிரவீல்

அச்சிடப்பெற்றது.

பிங்களவூர் ஆவணியீ.

சிறப்பு பப்பாயிரம்.

குலசேகரம்பட்டணம்

எம். எஸ். வயிரவநாதபிள்ளையவர்கள் இயற்றியது.

திருவரு ஞடன்சார் சிவன்மண மலர்போன்
 மருவி நிறைநது மறைத்து வயங்கிப்
 பந்தமா ருயிரெலாம் பாசநீத் தாயவான்
 கிந்தொழில் புரிந்தாங் கருள்பெருங் கருணையன்
 அன்னவன் சொருப மாரு முணாகிலர்
 முன்னவ னருளான் மொழிகுநர் சிலரே
 அவரரு ணிறைநதுவா முன்யின னெருவன்
 தவநெறிச் சார்ந்த தருதிய னேனைப்
 பன்மராக் கங்கள் பகாபொருண் மறுத்துச்
 சன்மார்க் கம்மே தாபிகுரு நேயன்
 தவாதென் னுஞ்செய சிவார்ச்சுரு சிலன்
 அவாமிகப் பூசிகுரு மமையங் கண்டனன்
 குரங்கு மனமுங் குழைந்த தெனகசெனில்
 வரங்கொரு மவன்சீர வகுப்பவர் யாரே
 இவனியற் றியரு லெண்ணில முன்னா
 சிவநெறி சார்ந்து கிப்சுவ கரர்சொல்
 சிவானாத லாரி சிவனுமை புயங்கக
 கருத்தமைக தவர்தஞ் சரிதரம் விளங்கி
 மருத்துறழ் சோம சுந்தர மாஸயும்
 வேதவனேச தவமும் விழுப் பொருள்
 ஆகிநன் றெலாமுற வாக்கின னவனே
 சீரெலா நிறைந்த காரைமா நகரினன்
 தூயசீர்த் தேவைவன் னெண்டாமா னுகண்
 ஆயசொக் கலிங்க வரும்பெருந் தவத்தினன்
 இத்துணை நூல்க ளினினதுணார் தாயவான்
 மெய்த்தகு விருப்புடன் வெளிவரச் செய்தனன்
 இருவே னுலகத் தியற்கையென் பதைமறுத்
 தருள்வாய்ந் திலங்கு மழகன் குழகன்
 தனதனிற் சிறந்த வனநிதிப் பெருகங்
 கனதனிற் சிறந்த கல்விசற் குணமுதற்
 ருனே நிறைந்த சைவசித் தாந்தி
 மேனா ஆளு ருனா நாவன்னா
 சாம நாத நெரந்திர னவனே.

முகவுரை.

சோமசுந்தரமாலையென்னும் இந்நூல், “முனோத்தானே யெல்லார்க்கு முன்னே தோன்றி” என்னுந் தெய்வச்சுருதியைச் சிரமேற்கொண்டு “பொன்னெடுமேரு வெள்ளிப்பொருப்பு மந்தரங் கேதாரம், வன்னெடும் புரிசை சூழ்ந்த வாரணவாசியாதிப், பன்னருந்தலங்கடம்மிற் பராபரவிலிங்கத்தோன்று, முன்னரிக்கடம்பின் மாடே முனோத்திச்சைவலிங்கம்” என்று பாஞ்சோதி முனிவரால் விளக்கப்பெற்றபடி, திருக்கயிலாசாதி எத்தலங்களுக்கு முந்தினதாய், அத்தலங்கள் போல் விராட்புருடனுடைய அவயவங்களுள்ளே யடங்காமல் அதிதமாகிச் சர்வலோகப் பிரசித்த சிவராஜதானியாய் விளங்குகின்ற துவாட்சாரத்த ஸ்தலமாகிய மதுராபுரியிலே, அனவரத சாந்தித்தியராய் சதுஸ்ஸஷ்டி லீலாநுக்கிரககரராய் வீற்றிருந்தருளுகின்ற ஸ்ரீ சோமசுந்தரப் பெருமான் றிருவடிசமர்ப்பண ஸ்துதிருபமாக ஓய்வொரு செய்யுளிலும் ஆதிசங்கராசாரியார்த் செய்யப்பெற்ற சிவானந்தலகரி நூறுசுலோகங்களின் வாக்கியார்த்த தாற்பரிபங்களை வரிசையாக அமைத்து அச்சங்கரர் சரித்திரங்களை யுஞ் சுருக்கிக்காட்டிச் செய்யப்பெற்றது.

சங்கரர் சரித்திரஞ்சொன்னோர், அவரிடத்துவைத்த அன்புமேலிட்டினால் அவர்க்கு மகிமை கூறுமாசை யடித்தராகிய சீடர்கள் பலர். இவர்கள் கூறுஞ் சங்கர சரித்திர முந்தம்முன் ஓதநன வாகாமற் பலபேதங்களாயிருக்கின்றன. இதனால் இச்சரித்திரங்கள் முதலுலொன்றிருந்து அனைநோக்கிச்சுற்றினால், சங்கரருக்கு மகிமை கூறு மாசைவயத்தராய் நின்றவாற் பூர்வாபர விரோதாதிக ணைக்காமல் மனம்போனவாறெல்லாமெழுதிவைத்தாரென்பதினிது விளங்கும் இது நிற்க,

சங்கரா, ஸ்ரீமதுவலியுறை பாலியகாலத்திலேயே கல்வியிற் சிறந்தவராய் ஏகான்மவாதககோண் டமேற்கொண்டு, அத்தற்கிணங்கவே அனேக நூல்களுஞ்செய்து பற்பல இடங்களுஞ்சென்று வாதாடி அக்கேவலாததுவிதமே விளக்கி வந்தாராயினும், பின்பு ஸ்ரீ லீலகண்டசிவாசாரியரை யடுத்து, மற்றெம்மதங்களையுந் தன்கீழ்ச்சோபான மாகக்கொண்டு அதிதமாய் வேதாந்தசாரமாய் விளங்குவது சுத்தாத்துவித சித்தாந்த சைவமே யென்னு முண்மை யுணர்ந்து சிவதீக்ஷாதி பெற்றுச் சிவாகம விதிப்புடி சந்திர மௌளீச பூசனை யிடையுறது செய்துவந்த சைவராதலால், நம்மவர்களாகிய சைவர்களால் நமதுசைவப் பெரியோர்களிலொருவராக மேற்கொள்ளப் பெற்றவரென்பதேளமதுகருத்து. சங்கரர் பின்னின்று சைவநிலையும் அதுட்டானமும் நோக்குவார்க்கு, அவர்முன்கொண்ட பிறவையே அறவே விட்டொழிந்தாரென்பதினிது விளங்கும். மேலும் அவர் பின் செய்த நூல்களாலும் துணியப்பெறும். அவர் முன் வேறுநூல் வழிகளிற் சென்று காலம் கீணே

* பின்னர சைவநிலையென்பது ஆன்மாக்கள் முத்திநிலையில் சிவத்துக்கு பின்னிற்றவாய் குறிசெய்தும் + முன்கொண்ட நிலையென்பது ஆன்மாக்கள் பெத்தநிலையில் காமே பிரமமௌ முற்பட்டு உலகவழிகளும்

சுழிந்தனவே யென்று வருந்தியகுறிப்பைச் சிவானந்த லகரி (௭)வது சுலோக முகலிய வற்றாணும், சிவதீக்ஷையை விரும்பிக் கேட்டுக்கொண்டதை (௨௯)வது சுலோகத்தாலும் சிவாகம விதிப்படியே பூசுதாரொன்பதைச் சிவபுஜங்கத்தில் (௨. ௩.)வது சுலோகங்களாலும் இன்னுமவர் முன் பயின்ற கேவலாத்துவிதிகளை முழுதும் ஒழித்துச் சைவத்தலைவர்களாகிய உண்மை நாயன்மார்களையே துதித்ததையும், முன்புநானே பிரமமெனக்கொண்டு கூறியவாதனைமுழுது நீங்கி, நான் சமலபசுவாகிய அடிமையென்றும், பரமசிவனொருவனே விமலபதியாகிய ஆண்டானென்றும், அப்பதி வழிபாடே முத்திசாதனமென்றும் உள்ளபடி துணிந்து வழிபடுதலையும், அந்நூல்களிற் பற்பலசுலோகங்களிலும் விளங்கக்காணலாம். இனிச்சங்கர சரிநாகன் அவர் பின்னின்று சைவநெறிச்செயல்கள் சிறிதுங் காட்டாமலும், முன்கொண்ட நெறிச்செயலும் பூர்வாபர விவோதமாகவும் பொருந்தாதனவாகவும் கூறினராதலால், அச்சரித்திரங்களிற் சிலவற்றை அடுத்துக்காட்டி உண்மை விளக்குதற் கெழுந்த பக்கவசனங்கள் றேங்கி நமக்குச் சங்கரரிடத்துப் பிரியமின்றெனக் கொள்ளாருண்மை கடைப்பிடிக்கு முத்தமரென்க. உண்மை றேங்காது விரோதபுத்தியே மேற்கொண்டெனார்வர்க்கு மேலுஞ் சமாதனஞ் சொல்லப்படுவதனாவ சியமென்க. சொல்லினும்பய மின்றென்க.

இச்சங்கர சரிதம் பலவற்றுள்ளே, சங்கரவியூப விலாசம் சங்கரவியூப காவியம் முதலிய வற்றிலுள்ள கருவியைக் கழிவிட சுருக்கமாக, பொருத்தப்பிரம. நிய கால திரிக னுதவிகொண்டி கொடியூர உபயகலாந்தி வேலாயுதமுதலியாரால் மொழிபயர்ந்து வெளியிடப்பட்டதென்று முகவுரை எழுதப்பட்டிருக்கிற சரித்திரங் கவிலே இச்சங்கர சரிதம், கந்தபுராணம் சிவரகசியகண்டம், சிவபுராணங்களில், வியாசா முதலியோரால் கூறப்பட்டதென்ப தாரம்பம். நன்று நன்று; “கண்டனமின்றியாவ கலியின்வண்ணமே” இச்சங்கரரே, அவ்வியாசரனுக்கிரகம்பெற விரும்பி அவரைத்தேடிக்காணாமல் வருந்தினதாகவுங் கூறுகின்றார். வியாசரைத்தேடிக்காணப்பெறாது வருந்தினசங்கரருக்கா அவ்வியாசரே அவருங்கந்தபுராணங்களிலே சரித்திரங் கூறினார். இது பொருத்தமாகாதே என்பதை முழுதும்வந்து ஆசைவசப்பட்டகூறிய சரிதாகுதலிலுண்மை யுணர்வார உத்தமவிவேகனென்க. பரமேதிகாசமாகிய சிவரகசிய மென்பதை மறந்து கந்தபுராணம் சிவரகசிய கண்டமென்று கூறினதெனில், அச்சிவரகசியத்திற் பரமசிவன் உமாதேவியார்க்கு இனிமேற் கலியில் நமதுபோரால் ஒருவன் வந்து துவீதத்தை அத்துவிதமாக நிறுத்துவானென்பனவாதி சிலவாக்கியங்களன்றி வேறில்லையென்றும், அதுவுமிச் சங்கரரைக் கூறியதன்றென்றும் முன்னமே “சித்தாந்தரத்தாக நூலாசிரியர் கூறியுள்ளா சிலபுராண சிவரகசியப் பிரதிகளில் இவ்வசனமுமில்லை. இதனுண்மை உற்றுநோக்குங்கால் இன்னையாரே அவ்வசனங்களைப் பின்பு சேர்த்து வைத்ததாக ஊகித்தற்கிடாது” என்கின்றது. இவ்விதக்கலப்புடன் வேறு சில நூல்களிலுமுள்ளன. இதனை, வான்மிகி (௨. ௧. ௬) என்று கூறிய ராமாயணம் இப்போது அவ்வெண்ணைக்கடந்து வழங்குத

ஹ்ருதான்றாகும். சிவன் (நமதுபோல ஒருவன்வந்து) என்றதுகொண்டு, அவ்வொரு வனென்ற சொல்லுக்கு நீலகண்டசிவாசாரிய ரென்றேன் பொருள்கொள்ளப்படாது. நீலகண்டநாமஞ் சிவநாமமன்றோ? அவர்செய்தது அத்துவித பாவதியமன்றோ? இதனைச் சங்கரரென்றே கோடலெவ்வளவு மிதமாயும். ஆசுவயத்தராய்க் கொண்டாலும், எத்தனையோ விஸ்தார அத்தியாயவகைகளாகக்கூறி இவைவெல்லாம் கந்தபுராணதிகளிலுள்ளன வென்றதெப்படி நிலைபெறும். இது போலும் பூர்வாபர விரோதங்கள் பொருந்தாமையெனக் முன்னன. அவற்றை விரிப்பிற்பெருகும். சிற்சில பின்ருவன காண்க.

முதலாவது அத்தியாயத்தில், உலகத்திலே சன்மார்க்கங் குறுகுதன்கண்டுதேவரனை வரும் கருக்கயிலை சென்று விண்ணப்பிக்கச், சிவபிரான், விநாயக சுப்பிரமணியவீரபத் திர நந்தியாநயரையும், பிரமவிஷ்ணுவாதி சகலதேவரையும், இச்சங்கரருக்குத்தொண்டு செய்யவே மகிழ்தர்களாகப் பிறக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தாரென்றும், மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் அவர்கள் அப்படியேபிறந்து அவருக்குத் தொண்டிசெய்து வந்தார்களென்றும் உள்ளும்நடுவகாதுரைத்துப், பின் ஒவ்வொரு சமயங்களிற் சங்கரர் தமக்கு வந்த ஆபத்துக் கள் நீங்கும்பொருட்டு அத்தேவர்களிற் பலரைவணங்கி வரம்பெற்று ரென்றும் பறபல இடங்களிற் கூறுகின்றார். இரண்டாவது அத்தியாயத்திற் சிவகலையே கருவுற்றுக் கிடந்து சங்கரராய்ப் பிறந்ததாகக்கூறி, அதன்மேற்பரமேசுவரன், சாவகதந்திரரையே சச்சதானந்த ரொருபறைய் எவருநிறைந்தவனும் முந்நாலத்தும் ஒரே தன்மையையுள்ளவனெனலால், அவனுடைய பிறவியெங்கு மென? கருவிற்கிடத்திலேன? பிறப்பேன? பரமேசுவரன் பிறந்ததேயிலலை தன்னிச்சை விளையாட்டால் மாயையே சங்கரராய்ப் பிறந்ததன்றி வேறில்லை யென்றுங் கூறுகின்றனர். பின் அதையுமடியோடு மறந்து, சரித்திர முடிவு வரை வருவிடந்தோறும் சிவனே சங்கரராய்ப் பிறந்ததாய்வும் விளக்குகிறார். இஃதென்ன மயங்கமோ?

இனிச்சங்கரர், பாலியத்திலே ஆசிரியரைத்தேடிச்சென்று வணங்கி அஞ்சலித்தெ திர் கின்றபொது, ஆசிரியர் யாவரென்று கேட்கச், சச்சிதானந்தவடிவாகிய நான் கீவோ கம் என்று கூறினதாக விந்தாவது அத்தியாயத்திற் கூறுகின்றார். சிவோகமென்பதே சிவம் நான் என்றும் பொருடருவதறியாது நான் என்று ஒருசொல்லிமை படக்கூறினர். வடிவாகிய நான் என்றது வழுவென்பதும் நோக்கிவர். சங்கரரிப்படிவடிவறக் கூறாநெ ன்பது புத்திமாண்களறிவார்கள். ஆகவே சங்கரர், தமது வழக்கப்படி அகம் பிரமமென் றுகூறினதாகக் கோடலே யுண்மையாகும். சங்கரர் தமதுகுறைகூறி உபதேசம் பெற விரும்பி வணங்கிவந்த சமயத்தும் அகம் பிரமமென்னுமொழுச்சியே முன்னிற்குமேல் மற்றிடங்களிற் கூறுவானென்.

சங்கரர் அகம்பிரமமென்று கூறியதைச், சரிதர் சிவோகமென்று மாற்றியது, அவ் விருவாக்கியங்களுக்கும் பொருளொன்றெனவேகொண்டு, சிவோகமென்றே சைவர் களாகிய நமக்குவப்பாருமென்று கருதியேபோலும். அவ்விரு வாக்கியங்களுந் தம்முள்

மலையிலக்கான வேற்றுமையுடையன வென்பதவரநிலில். அகம்பிரமம் பெற்றது (அகம்) நான் என்னும் ஆன்மா, ஆணவமுனைப்பால் முற்பட்டு நிற்ப்பு, பிரமம்பித்தியை நின்றலால், இது பெத்ததிசையை விளக்கிப் பசுராளிகள் கூற்றேயாய் நிலைபெறும். சிவோகம் என்பதில் சிவம் முன்னிற்ப (அகம்) நான் என்னும் ஆன்மா ஆணவமுனைப்பு முற்றுங் கைவிட்டு அச்சிவத்துள் வியாப்பியமாயடங்கிப் பின்னின்றலால், இதுபசுதாவ நீக்கத்துச் சிவத்துவப் பேறுற்ற முத்திதிசையை விளக்கிச் சிவமுத்த சிவவாக்கியமே யாய் நிலைபெறும். இவ்வினக்கத்தால், அகம்பிரமம் பெத்தநிலையும் சிவோகம் முத்திநிலையும் ல்ளக்குமென்னுமுண்மையை ஒருபாற்கோடாத உத்தமபுத்திமான் கருணர்வார்கள்.

இச்சங்கரர், அகம்பிரமம் என்னும் எழுச்சியும் அதற்கே சாதகமாகவாய்நீதித்த வத்திறமையுமுடையராதலால், எவரையும்வென்றுமேம்படக்கருதுமாசையால், அங்கங் குள்ள அரசர்களை வசப்படுத்தி அவர்களுடன் எவருஞ்சென்று துணைவலியுங்காட்டி வெல்லுதலும், மிஞ்சியவிடத்து நரசிங்கத்தை எலிக்கொல்லுதலும், செய்துவந்ததையே நிக்ரு விஜயப்பெருமையாகக் கூறுகின்றசரிதர், பின் பதினாறுவது அத்தியாயத்தில் சங்கரர், சபையிலுள்ளபுலவர்களைத் தோல்வியுறச்செய்து அவமானப்படுத்தி வருந்தாம்படி நமது வித்தை செருக்கினைக்காட்டுவது அநிபாதகமென்றுகூறுகின்ற நான்முறைபற்றி, அபிநவகுத்தேவனால் வந்த ரத்தமுலனோயுற்றவருந்தி, லேறெவவிதத்தாலுந்திராமலப்பாபா தும் அபானத்தாலிரத்தமொழுததின் வன்னிராதி தூர்நாற்றமுந்தகியாமல் நானே பிரமமெனக்கொண்ட எழுச்சிமுழுதுங்கைவிட்டு நாமெல்லாம் மும்மலப்பக்களே, பசுபதி சிவனொருவனே, இந்தச்சமயம் அவன் அருளிணைநிலேவறுகதியிலேயெய்னுமுண்மையைத்துன்பமேலிட்டவழியாலுணர்ந்து, சர்வராகநியாணப்புகிய) வயித்தியநாதரைத்துதித்திரோகநீக்கப்பெற்றனர் அகம்பின்னும், அம்போதையவிய அபிநவகுத்தரிடைக்கொண்டவினேர்தமேலிட்டிருந்து, அச்சங்கரர் பிடாகியபதம்பாறால் அபிநவகுத்தர்கொல்லப்பட்டாரென்றுகூறுகின்றார்.

இனிச்சங்கரர், மண்டனபண்டிதரை வாதித்துவென்றமை கூறியால். வாதித்தோடங்குமுன்னிகழ்ந்த அனுவசியவாத்தைக்காபல; அவற்றை விரிப்பதாபாசம். அமைக. பின்புமண்டனர் பத்தினிசரஸ்வதி யென்றுகொண்டு சுத்தியலோகஞ் செல்கின்ற அமைமந்திரசெபதியானத்தால் அபுத்தாரென்றும், அவன் வந்துனக்குயாதலெண்ணென்று வினாவச், சங்கரர் அத்துவிதமுடிவை நிலைநுத்தவேண்டுமென்று வாதிஸ்வரீஸ்தவமென்றொருதூல் செய்துதுதித்து, என்னமேபரதெய்வமாகியதாய் இருக்கிருந்தருளி, அடியவகனவண்ணந்தோறுங் காட்சித்தந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அப்படியே வரக்கொடுத்தானென்றுங் கூறியசரிதர், பின்பு அவனையும் வாதித்துவென்றாரென்று கூறுகின்றார். அந்தவைபவத்தைப்பின்வருவனவற்றறகாணக.

ல்லாவித்தைகளுக்கு மூலமானபரமேசுவராகியசங்கரருக்கும், அவித்தையேவடிவாகியசரஸ்வதிக்கும் பதினேழாள்வாதநடந்ததென்றும், வேதாகமபுராணேதிகாசாதி எல்

லாநூல்களிலிருந்து சங்கரர் ஆசுவர்த்து அறிவுடையாராயிருந்தாரென்றும், சரஸ்வதிக்குள்ளாகத்
தேகநீங்குவல்லாம் நீங்கிவாய்வனதுவகற்றினார். வண்ணநிலைக்குத்து வரம்பெற்ற சங்கரர்
பரமேசுரனும், வரவொளித்த சரஸ்வதி அவிதலையாம் இவ்வருககு அவரானசங்கங்களை
நீங்கினவாம், இத்தொழுதுபடைபை விரிப்பானென். அனாமக பின்புசரஸ்வதிகாமநூலிற்
பலவினாக்கள் வினாவச், சங்கரர்விடையின்றித் தலைகுனிந்து யோசித்திருந்து ஒருமாதந்த
வண்ணேகெட்டுச்சென்றவரென்றும், சென்றசங்கியாகிய சங்கரர் பெண்களுடன் கலவி
செப்து தான் காமநூல்விபரம்பெரிய வேண்டினென நிரசயித்தாமென்றும், அப்போது
சேடராகியபதுமபாதா இது உமாகுத்திரமவினோதமாகும், மாதர்கலவி மீளவிடாது பழி
பாவத்துக்கிழமாரும், உம்மைப்பார்த்து மனக்குறிகொண்டு இத்தீயகெற்றியொழுதி மற்றவர்
கொஞ்சுகெட்டுப்போவார்களென்று, முன்புமாதர்மயக்கத்தாற் கெட்டசிலகதைகளும் கூறி
மறுத்தாரென்றும், அத்தேகெட்டசங்கரர், அகம்பிரமஞ்ஞானியாகியஎனக்குபண்ணியபாவஞ்
சுவர்க்கநரகமுதலான அந்நுமில்லை; எனஎதுசெய்யினும் பாதமாகாது; இவ்வுடம்புட
னேயே மாதர்கலவிசெப்பினது குற்றமாகாது; ஆயினுஞ்சான்னாரொராமக் கம்பற்றிச்சங்
நியாசவிரதபங்கமவராமம் வேறுடம்புகொண்டு மாதா கலவசெய்யவெனனு சிலகதை
களும் கூறிமறுத்துவிட்டி, அந்தர்மயம இறந்துகிடந்த அமரகவென்னு மரசனுடலிற்
பிரவேசித்து, அரசனுபிரபெற்றெழுந்தானென்றுயாவருவகொண்டாடும்படி வஞ்சித்து
நின்று, அவ்வாசன்பத்திலிரிகா நுற்றுவுருடன்சதாகலந்து போகித்து, அக்காமத்தின்
முழுநிலைநமைவெறிய அமரகமென்றொருகாமநூல்செய்து, அந்தப்புரத்திலேயேவசிக்
கும்போது, முன்புசேடாகாவல்லவைக்கப்பட்ட தமதுடம்புதகனமா வது தெரியாமல், சீ
டர்க்கு வந்தனுகிக்குறிப்பாணுணர்த்தி வற்புறுத்தினபின் சிலஅவயாகொளிர்த்து குறைந்
தசமயத்தில்தெரிந்து, (தமக்குக்காமகலாபோத காரியியர்சனாகிய அரசபத்தினிகளுக்கு
கம்பிக்கைத்துரோகம்செய்து) உடனே அரசனுடையவிட்டுக்கித்தகனமாகின்ற தமதுட
லிற் பிரவேசித்து, விஷ்ணுவைவழிப்பட்டு எளிகின்ற தீயைத்தணிப்பித்தும் மேலெழுமா
ட்டாமல், நரசிங்கோபாசனேசெய்து, அதுவந்து கைப்பற்றித் தூக்கிவிட்டபின் எழுந்து
நரசிம்மகராவலம்பம் என்றொரு நூல்செய்து துதித்துயந்தாரென்றும், பின்புவந்து கரம
நூலவாதஞ்செய்து வென்றாரென்றும் கூறுகின்றார். இத்தனாவிரசரஸ்வதியைத்தவண்ண
கேட்டுச்சென்று சங்கியாசவிரதபங்கமுற்றுவந்து வென்றவைபவம் விளக்கமாகின்றதன்
றோ' தனக்கு மூக்குப்போனாலும் போகட்டும் எதிரிக்குச் சகுனத்தடையாறால் நவ்வக
என்பதுபோலச், சங்கியாச பங்கமானவென்ன எது எப்படிப்போனவென்ன, u
வென்றோமென்ற பேரேவேண்டியதென்றுறைத்தெழுதினது அருச்சியுள்ள இவர் எல்
லாமித்தை பிரமமே நித்தியம் நானே அப்பிரமென்றுகூறுதல் என்னபொருத்தமோ வி
வேகிகளுணர்வாராக விரிப்பானென்.

பரமசிவன், தருகவனத்துக்கு அதிகந்தரபிகூடான ரூபராகச்செல்லுங்கால், விஷ்
ணுவாகிய மோகினி பாலிச்செயுற்றனராம். அதனால்காமாரியென்னும் பெயருக்குப்பங்

கம் வந்துவிட்டகாம். அப்பங்கததை அவரே சங்கரராய் வந்து சந்தியாயியாயிருந்து மாற்றினாம். நக்கமில்லாத சிவத்துரோகத்துக்கு ஆளாகிவெகுமில்லாத இப்பெரும்புதகங்கூறிய சரிதருக்கு, வேடமாறி வஞ்சித்து ராஜபத்ரீனிகள் தூறுவரைப்புணர்ந்து காழகராயிருந்தசங்கரர் காமாரியென்ற பேருக்கு வந்தபங்கததை மாற்றினாரென்று பொய்கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாதேயென்று சிறுவரும் விளங்கிக்கொள்ளக்கூடிய தெரிவுமில்லாமற போனதென்றையோ? காமாரி என்றபேருக்குப் பங்கம்வரின், அப்பெரும்பெயர்கூறிய சுருதி யெல்லாம் புரானேதிகாராது தூலெல்லாம் அபத்த தூலங்கொன்றாகி, பரமசிவன் காமாதரென்றாகி, அவனது சாவஞ்ஞதாதி நிதிநியமங்கள் தீவ்வியகுணங்களுமின்றாகி, அவன் ஆன்மாயுகருடம பேறுகளுமின்றாகி இன்னும் எல்லா அனாததங்களும் வினையுமென்று சிறிதுமேயாபியாது, அவனுக்கு எக்காலத்தும்மில்லாத காமாதரத்தன்மையை இச்சரிதா கூறவந்தது, தமதுசங்கரருக்குமேனமே கூறக்ருதியெயன்றிவேறில்லை. அதிலாசெய்தும் இவா, சங்கரர், வஞ்சித்து தூறுபெண்களோப் புணர்ந்து காமாதராயிருந்ததையாதாய நினைக்காமோ? ஆஞ்ஞவதுடம்புகொண்டுதானே புணர்ந்தார் அதனால் சந்தியாச விரதபங்கமில்லையென்பபாடோலும் மிசுஅழகு. காமதூலிவரம் பெண்களோப் புணர்ந்துதான் தெரியல்வண்டுமோ? சுததாதுவச்சைவெத்தார்ச சிகாமணியாகியகுமரகுருபரசவாபிகள் பிறர்வேண்டுமொருகருகாக உரமதுற பிரசங்கம் அந்நூலுணர்ச்சியாலேயே செய்கு, அதில் சங்கேகிசவாகருக்கு, மலம் புளிப்பென்பது வைத்தியநூலுணர்ச்சியாலன்றி யாராவது உண்டு அனுபவத்தால் தெரிந்து சொல்வதல்லவே என்று விளக்கியதை இச்சரிதர்கேட்டு மறியாதுபோலும். தமது சந்தியாசவிரதபங்கம் வராமற் காமதுலுணர்ச்சிகொண்டே வாந்திதுவெல்லும்வழியிருக்க அதைவிட்டு மாதாபாழ்குழியே வழியாக புணர்ந்தசங்கரா, பரமசிவ காமாரிநாம பங்கத்தை மாற்றினாரென்றுகூற இவா மனந்துணிந்ததை என்னென்று கூறுவது நிற்க

இனிப், பரமசிவன் மோகினிபாலிச்சையுற்றாரென்ற பெருமபாதிப்பெரும் பொய்யவலிட்டு உண்மைகோக்குவாராபின் வருவகந்தபுராணரீதித்திரததைகோகருக. சிவனது அதிகந்தர ரூபங்கண்டனவே, விஷ்ணு, தான் புருட்டாத்தம மென்பதையுமறிந்து, மோகினி ரூபங்கொண்ட அம்மட்டிலேயே அசகந்தரூபத்தில் அதிகமோகமுற்று என்னைத்தழுவி என்னிச்சையை காற்றவேண்டுமென்று பிராத்திப்ப, அதுகேட்ட பரமசிவன், உன்னுடைய பிராகிருதரூபத்தால் நமது மாயிதி சுததரூபமாகிய இதுனைத்தழுவமுடியாது. தழுவினுஞ்சாம்பராகிவிடும். ஆதலால்உன்னிச்சைப்படி உன்னுருவுக்கியைந்த வேறு ரூபங்கொண்டு பிற்காலத்தில் உன்னைத்தழுவி உன்னிச்சையை முடிப்போம். இப்போது குறுபப்பட்ட காரியத்தைச்செய்யென்று ஆஞ்ஞாபித்தனரென்பீது யுண்மையென்க. சந்தேகமற அக்கந்த புராணத்தில் எப்பொழுதுங்காணலாம்.

இனிச், சங்கரர் சாக்தமத கண்டனஞ்செய்யத் தொடங்கி, அச்சக்தியின் கோபத்தாலிடப்பட்டிச்செளந்தரியலகரி நூலாற்றதுதித்துய்ந்தாரென்றுகூறியசரிதர், அச்சங்கரர் நீல

நின்றமையென்று சரித்திரங்கு நம்புந்து சிவததுரோகததங்கி மானைகளை சரி
சரிதர், அச்சங்கரை சேரிபததசகே யிலக்காவரனறி லேறிவை இன்னுயிவா மறும
பூர்வாபர் விவீரகம் பொருந்தாமைந பலவற்றையும் ஸதாவிபுலாக்காத காரண, இ
வைகளைப் பறா ரெய்யானகொண மையகாதுணை புணருமபொருட்டிட்டு வருவ
ருளேனென்றின்று அவா சிததிரகதையுந் சுருக்கிகாடி இர விசையப்படு மரது.

உலலக, சகசா ராபிம பீரமர உ நெழிய மறநெலவர் களை யெனபது, பப
நீட தலையமைபாகவ டு தலை புறக்கணிப்பதனைனென்ற தும; விபோநபுத்தியீ
னறி ஒருபக்கங்கோடா ருய சதுணாக "பறதுசபறநுற பறநின்றுயபறறைந், பந்
றுக பறறுவிடறது பறநிவிவியசுருதி ரீரம் மறகொண்டு பரபஞ்சபறறற நீக்காநிறு
கபபறறிய சீவாகன, அபபறறு முறறுமல்டொழிய வேணடுமாறால், அந் தெய்வா
மிதலையே யென்று அதறதறிய உதாரணங்கள் பொருந்தக நினுணந்து அபபறறு வி
ட்டொழியாவெண்ணுந் கருதுகால் அவவுபகிடகுகள கூரியயனறி வேறிலை அதைந்
ப், பதிசுபாச சித்தியவ கூறுகின்றதமம் காசு பதர முதலிய தெதனையோ பரபலோப
நீடதகுகளாந் நெறிக மீதற்க கூறு உபபிடததறபரிய ரோககாமற கொடித மபே
தையு கொண விட டெனபம மதரிவாவாதமே பறறிகிறபா, சீரியயகூறு பு
நீடக கர்ணைமைபொருட்டு னநகாரபாய உயவா சுருதி ரலலாய, பீ
யலூரியசா புழா பறநாக் ருயவாச ருதிநாந பறநலாபிதன்கயென ப
கருந அது பரபாப ரிர பொழியதசியம (நெய்யகர ச பா சிதத பறிபிளின
வாகளாகவே யிருக்கலாகள லுய, அரகா ஹிடாறுநீபமமாகசு செயது
வருகிற ஸகாரேன டாந (சரபாபான ஹரிகளே தெரிய யினகநம் இந்
அவை பெல்லா ரகாபிய ரபககாய நநு நமயெனகது பபனைக்கு மபிச
செயயவிவிலெனரு, அ ஹாநிசா பலகதமருடி எரகசப டாருளக வரச
செய்யும் பொயவே கம யெனா கியிருதி சிவகா அ சம பரயலரு வாயமுடியும்
யனறிவே விலை யெனக, இனி, இவகரு தகருந் தவீதேனம் சூ தது உக்தபொ
ழுது மறநெலலா மிசுதையென்றி தகப டகரியதடியோடாபிளா ருயவண்ணடுக
மடிமை யெனதுபறறிப்பிராசசுருதிகள செயது அவை பல ன கொடிததபவ்கரு
முணமைபுமமாகளே அதிவாகள, அதிரதும ஆபதது க்ககியின முண்ணமித்தியாவா
தமேற கொணடுவாயமதமபேகவாகள. இப்படியே இவாகளது ஒரு பழிபபடா நில
மையுலகெலா முணரும். விரிப்பானேன. அமைக.

இச்சங்கராசரியாற்செய்யப்பெற்றுள்ளசிவபுஜங்கலோகம் (சுஉ)ம தேவீபுஜங்க
கலோகம் (உஅ)ம ஆக (௭0) சுலோகங்களின வாககியதாற்பரியகளைவரிசையாக (௭0)
கவிகளில் அமைதது மேலும் (௩அ) கவிகளேசோததசு செய்யப்பெற்ற, வேதவளை
சஸ்தகமென்றும் அலும் இச்சோமசுந்தரமாலையுடன் சோககப்பெற்றுள்ளது.

தக்கனா லெவைக்குந் தலைமையாம் வேதந் தவஞ்செபவா னதன்பயன் நுருவார்
சாற்றவு மொன்றே பொருள்பிறி திலையத் தணிமுடி னுமெனா மயக்கார்
கைக்கொள்பா டியஞ்செய் சங்கரா நல்லுழ் கைவரத் தெளிந்தவே தத்தாற
காண்பவன் மனசுக் கினியன்மூப் புரமுவ் கடிபவன் முதல்வன்மூக் கண்ணன்
செக்கர்வே ணியன்பாப் பணியன்மநன் கான்மா தேவன்மிந் கொளிராவன் நிறியேன்
நிறத்தினுந் தையகூர் பவன்பசு பகியே சிதாலம்பன் சாம்பன்மா விடம்பன்
துக்கமுந் நெழிக்குஞ் சிவனையென் னாத்திந் துந்கவுட் கொள்கின்றே னென்ற
துதிக்கருந் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே (௪)

நாம்பெரி யாரென் னுரைத்திடார் பெரியார் நவீற்றுநா நிறியாதான் பெல்லா
நண்ணிடு மவாபா லென்பநா லெல்லா நம்பிர மஞ்சொல்பா டியத்தைத்
சோம்பர்கொண் டெப்ப வுராததசக கர்பின் னாநொறி னசவமே யென்வ
துணிந்துநின் னுலகிற் சுரராந் பிலராய்த் துணைதுவா சிறைய னன்றி
யாம்பய னுதவு மாற்றலொன நில்மற நவருபா சனையையப் பாயின
யயர்கன வினோக கிலம் சிவ சம்போ வரிபிர மாநிய ரடுத்தும்
தோமபிரிந் தெட்டா நின்னடிக் கடலத் தோமும்பையெ யென் னும்குண் டெல்லன்
துதிக்கருந் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே. (௫)

பிரமநா மென்று பிசமன்மா னெனோட் பேசுதமை யாற்பெரி தமாததுப
பீழையுண் மூழ்கிப் பீடழிந் சொழிநத பிரசித்தி யோநா தும் பிரமஞ்
சாதநா மென்றே பாடியம் புரன்ந் சங்கரா பசுபதீர தமிடென்
நருமநான் ஞாயம் வியாகர னுதி சகுன நூல் வைததிரயம் புராணம்
லிரவுமந் திரநா னுதிநட நகையிவ விசுந் திடுவான் நிரிந்நாந் திரி
மேலிலன் யாநா ரதற்கென்பார் காநல டிவ பாதிய வாமுண்டாந் திடுவான்
ஹிகது பசுவே யெனேத்திக முருநாந் பாதிய புராத நு னென்ற
துதிக்கருந் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே. (௬)

தனுகா னுகி கரிலது வடாவாய்த் சாந்நகை சி மென வொரு வித
தருமகம் பிரம மெனவெழு களிப்புட் டாழ்க் துட ம டேருநா னுந்நாழ
வினையினவ வளவி னிலைபசு ஞான மேலிலால் டெநில்பா டியமுன்
வினம்புசுக் கர்பின் கடங்கண்மண் ணென்க்கர் விரோபுகை யழலவாரா ப நூ
லினையவை கோர யமபய மனுவு மிரிக்குமோ தருநகதந லென்மே
யிடருந மிடரேயந் துலந்திநன் னெஞ்செ யின்பருந சம்புகிச வடியே
துனியற விரைநு நனிகினை பரம சுகமபெறு கிறநியென் னுரைத்த
துதிக்கருந் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே. (௭)

(६)

(३१)

(५०)

(50)

(五)

(५३)

(15)

சனகனா பரமேஸ்வரமே பவ கலேசா க ி த நமே பூணா ர ி ி ர
சனகனா ரீனவா நகம்பிர மகடோட சாபுபுடி காலியாற நவிரதம்
தனைகிகா நீவ கண்டரார சைவத க ரிடுநரிச சாங்கசக கராபின
நருகியில லெளரிய ரெவாகுக் புறவன நமியனே னவ ரினமிக குயாரதே
னனியருள் பிரபு பசுபதி நீயென னவையெலாம் பொறுத்தருள கடமை
நாதரிற் குரிதேதே தொன்றுதொட்டுளதே நமமிரு வருககுமபாந தவியந
துலுமுற வினாத முறையுமின னதுவே தொண்டனேற கருளடுகனத துசித்தார
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சுந்தரசே கரணே (கசு)

கொல்லியினுக் கஞ்சிச் சிலையின் விடுகாட்ட குலைந்தாந் கண்காதுந் குலந்தோர
குணயது பழுதன் றென்றகம் பிரமங் கொளுத்திமால் கொல்லி சுக னோ
தலைமலசக் கொண்மா பாடியும் புகன்ற சங்கரர் பகப்பே கயிர்யன
றனைப்புரத் தலினிற் காள்வருண் டேனின் றனாந்நினைக் கொணுதுமால் செய்து
கலிதலை யெழுத்தை மாற்றிலை யாற்றி னண்ணிலை யொண்ணகத் தெவரு
நகிக்கொணு வேதன் றிலைக னுரியா னசிக்கோ முயமறியின் றெழிநிற் [பின்
றெலைவிலென் றலையி னெழுச்சினைத் துடைத்துத் தாய்தொ டென் றிவென் றினா
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (௧௫)

தசரதன் சேயு துரம்பகித் தசரதத் தைப்பெரும் பகைநலக் கென்று
கணத்தாந் சூணத்தைச் சார்ந்தசா வியத்தோ தந்தையால் வகிட்டரவ வரசி
லசைவற சிறுததற் குரைத்தவா சிட்ட மரிமடந் தருமழி யார்கென்
றறைதலுய்த் துணரார் களிப்பகாம் பாமென் றவலநூல் புகன்றசவ கர்பின்
றிசைமுந் றையு லீடிவாழ் குசுவென் சென்னிமிட் கெழைம மொழிந்த
புறத்தினு னினது கடைக்கேனாக் கஞ்சவ னினரைத் துரிப்புரத் தலினுந்
சுசியிலென் பரம தைனிய ிக்குந் துணைகெனைத் துவித்தனா தூய
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (௧௬)

வாசிட்ட மாதி யகம்பிர மக்கோண் மனத்தர்க்கே காண்மவா தப்பாழ்
மயலுற மடமை தரினுஞ்சித் தாநத மாண்பினாட் குயர்ச்சிவா காமே
யாசற்றி னாலென் றுணர்ந்துயிசு கருத்தின் விருத்தமா யகம்பிர மஞ்சா
லாநிசவ கரவொன் முற்றவப் பயனோ வையுன் கருணையி னுனோ
மச்சற்ற லிபுரீ பிரசன்ன னாகி வரினுந் மலர்ப்பதம் வணங்கும
வானவர் முடிசண் மறைத்திடி னுமேயன் வயவகுறக் காண்பதெவ கென்று
தூசிட்ட கரித்தோற் புயநிலாத் துரித்த தூய்மையோர் கிலர்சிலர் துரிசர்
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (௧௭)

காம்பர மெணப்பா டியமுல கிருஞ்சார் நவைபுறப் புகன்றமா சறவென்
னாக் யொருவ னேபர முத்தி நல்குவோன் மாணமுனோ ருன்ன
லாம்பத விகன்பெற் றிறைஞ்சுவர் மேலு றையலின் றையக்கள வின்னென்
னாவமு மனைத்தெற் புரத்தற்குன் னருனோக் கலமது கிடைத்தலென் றென்றே
தேம்புசங் கர்பின் னொருகலை யென்றுத் திங்கன்பத் தொருத்திதன் வயிற்றிற்
சென்றிருந் தவனித் தலைகிழக் காகக் செனித்தனை யென்றுஞ்சொற் றத்தோ
தோம்புகா துதற்கண் மணிமிட னாகி தோற்றமு மேற்றமுஞ் சொல்வார்
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே.

விரவிய தூராணை உறைந்து தூர்வெங்க வெற்றில்வாய்ர சேர்தகன வின்னி
விளைபவ நிலையாய் தூக்கமே தோற்றி விரிபவஞ் சத்திலயான் படுதுண
பொருவிய வருளி நாயற்குமி தூதவி யுதுதிரு வுளாகொளி நெளியே
ஹப்ப்தன னென்று உவண்டுசுங் கரரை யுன்கலை யுருவென லொன்றே
திரிபய னங்கள் களக்கறை கங்கை நிற்கங்கு லந்தம ருகமுற்
நிருவடை யாளக் குறிப்புமுண் டென்று சிவசிவ பேரண்டப் புரட்டாயத்
தூரிசுற மருட்டிச் சங்கர சரிதஞ் சொந்தனா சுமார்த்தரென் பாவங்
துவக்கறு கயற்கண் வா மவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(கக)

சந்தத மோகா டவியுழன் நெழின்மா தரின்முலை யோங்கலி னடித்துத்
தாரபுத் திரமாத் தருவுலா யாண்டுஞ் சடிந்தன் விருப்பினிற் சரித்து
நந்துசுஞ் சலஞ்சா ரென்மனக் குரவகை நவையில்பத் திமைக்கயிற் குந்தகென்
ஐதகா பாலீ கொண்டருள் சென்று நமந்தசங் காபட்ட பாதர்
குந்தருள் புரிந்தா ரென்றுமப் பாத ரொண்குச னேயவ தரித்த
வத்தம ரென்றுஞ் சங்கர சரிதத் துப்புதந் துரைத்தன ருஞ்சேய
சந்தர குகன்சங் கார்ப்பணிந் தருஞ்சா துவக்கென்பா தகமிது டொலைமோ
துவக்கறு கயற்கண் வா மவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(க௩)

பிறர்சரா போனீ கருப்பையுற் றுழலப் பெருமைமுன் னூலெலாம் பேசும்
பெற்றியுப்த துணரார் கருக்குழிக் கிடகது பிறாணை சங்கர ராயென்
றறைவர்கோ விந்த ராதியர் பல்பா லந்ததருள் பெற்றன ரென்ப
ரவற்றின்முன் பின்மா றுணாதராச் சரித ரணையசங் கரரகம் பிரமச்
சிறையிட ரொருவித் தைரியத் தூணிற் றிடகுண யாப்புந் துச செல்வி
சித்திரம் புயநன் னெறியவென் மனமாக் திகழ்பட மனைச்சிலை யுடளு
டொறுமிரு ளறவீற் றிருந்தருள் டென்று துதித்துமற் கதித்ததோர் கிலைகொல்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வா மவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(க௪)

சியர் யேசங் கரரெனப் பகர்த்துன் னடிதொழு மமரர்மா தவர்ச்சார்ந்
தடியில்வீழ்ந் தருன்பெற றணையென றாக்கூ சாதுசொல் பாதகர்க் கந்தோ
வ்யவுமுண் டேகொ லணையசங் கரரில் வலகின்முன் வினைவழி யுதித்தா
கூழினன் னெறிசார்ந் தென்மனக் கள்வ னுறுபொருள் கவர்பரா தினக்
கையலுய்த்தனிக் கிற்புகு முயற்சிக் கருத்தலுய்ப் பலபடச் சூழந்
கரிசின னிவனை யெவ்வனஞ் சகிப்பேன் கழறுசோ ரர்க்கெலாம் பதிரீ
துய்யநின் வயத்த ஐகவே கொண்டு தொண்டனேற் கருள்கெனத் துதித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வா மவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(க௫)

அட்டகித் திகழ் மரகதம்மேவண் டு நாடுமப் பாய்பெரென் றிழிந்தது வஞ்சகாண்
டனரித்தீர் யோக வரவென்பர் சும்ப ரடியி ல்விழ்ந் தவைமுத வாய
மட்டிலா ணவமே வனார் சும்பலி ரெழில்கண் வாய்த்தன ரவென்பர் சரிதா
மாசறு நீல கண்டர்பா றுய்த்த மாணிட டடவகலீபாய் மடநகிக்
கிட்டிமோ துறதீதர் காதுபெற் றுயந்த கிளக்கி ல ரணையசக் கரரின்
கிளர்பதார்ச் சனைக்குப் பேரின்பே யருந்க கிடைப்பிக்கு னாரிவிந் பதம்பான்
றட்டவல் விலங்காய்ப் பறவைவாய்ப் புவிவான் றுருவுதுன பாற்றிடெ ல வென்றார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௨௩)

கித்திக டமையோர் பொருளெனக் கணவுஞ் சிபுரியா ரெந்தைநின் னெடியா
சென்றவாக் கேவல் புறங்கடை காதனுச் சொல்லென நூலெலாந் செப்பு
பொத்துமா ணவமே செழிந்நடர் புரியிப் புன்றெழி லாந்தய னென்னே
புனிதவத் துவிநா னந்த நாழ் வருண்மோ புரையிதென் றெருதுக்குசவ கரப்பின்
பத்தியாற் சாம்ப லையிற் றிருமுன பணிந்துநின் றஞ்சலித் தயன்கற்
பம்பல கொடி யொருகண் மாகாப் பண்புணாம் ஷோழிப்பதென் றென் னுன்
றுத்தியம் புரந்து சித்திலி ணகநதைத் துணையென றுலககிணா தூய
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௨௪)

உலகினை மருட்டி வசித்துப்பல் பொருளீட் டுறுதுணை யகந்தைநா டொறுமீட்
டுடன் றுனை யன்றிச் சித்திபே ரின்பக் குறுதுணை யான்றனை லொ ள்வுறு
ந்லைபெறு யோருநானெனும் ஸீபாந நீட்டமென் றக டியா பாற்கொ
ணிகழ்ந் ராச யோகமுன் ளைநீததசங் கரப்பிர மாதி
பலாது து றிளையச் சயசய முனிவர் பரவுறப் பிரமத கணங்கர்
பாடியா டுடவென் லிடையிலெ ல ம்னை பாங்குந் செழுந்தருண் மேனி
சொலபமாக காணப் பெறுவதென லெந்தாய் ஷோழம்பனைந் தருவொன் த் துதித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௨௫)

கித்திக டையோ காடியா ணவப்பெய்த திடபந்த மேயெனல் விளங்கத்
திசையெலாம் யாத நதைமிக் முனைந்து சென்றவண் வென்றியே மற்ற
நதவியே னையர்வெற் றியிவ்வெறுப் புற்று நயந்துதம் பெருமையே தொன்ற
நவிறுசங் கரரி னுமாபதே கிரிசு நாநங் பாதநற் றுணையே
கைத்துணைப் பற்றி யென்சிர ளெஞ்சிற் கண்களி லொற்றியக் கமல
கந்தமே மணந்து மாலய னூடு கருக்குமெட் பாதசித் தாந்த
சுத்தவின் படையப் பெறுவதென் றென்று துதிக்குமா றருளிய தூய
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௨௬)

சிதம்பர ரகசி யமமுத லாமம் நிராகுதி யோகமுன் மலயச்
செவ்வரிற் சிவகத நுவமுப மனியா சிவமகி மாததீ சியின்பால்
விதம்படு தேவ கருமங்கோ தமர்பால் வேண்டிப்பெற் றனரெனப் பொருநத
வினம்பினர் சிவகேச சங்கர ராகில விருகதமிங் குரைத்ததென் றிடக்கற்
பிதஞ்செய்தார சரிதா சங்கரா பொனவில் பெருந்தன பதிதரு சேணு
பிறழ்மணி சரிநீ முழுசுசுப மலாகை யணிமையில் சிரம்பதம் பிறங்குஞ்
சுத்தர நின்பா விலவதொன் றென்தன ரெடர் மனங் கொள்கெனத் துவித்தார
சுடர்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே (௨௭)

சிவகேச யேபாழ் வ் கருககுதிக் கிடந்து செனித்ததென் றுரைத்தவிச் சரிதா
சிவன்பிறம் நிலனெஞ் ஞான லுமெங் கணுவென் றெளிவுஞ்சொற் றனாவிலை யாட்டார்
பவமிது மாயை சங்கர ருருவாய்ப் பவித்ததே மெய்யென்றார் சிவனுற்
பத்திரொல் வதிலாக கவருமச் சுறுமிப் பான்மையால் வாய்மையா ரறியார
தவறெறி சார்சங் கருஞ்சு சேனசா ருபந் லுதிகன்சா மீபந்
தக்கமெப் யன்பா சார்புசா லோகந் தியானஞ்சா யுசமியந் தானுந்
துவரிதழ்ப் பவானி நாதவிவ வாதே தொண்டனெற் கருள்கெனத் துவித்தார
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே. (௨௮)

சங்கரர்க் ஞாயைய யெங்கனும் புகலா சைவயப் பட்டுந்ந் நேதுஞ்
சரிந்நெஞ் சொரிந்நும் யா கொளி யாயந் சாற்றியு மாற்றமாய் முழ்கி
யங்கவர் பொருவற் புத்தூர் ிப்பலசோத் துறைவமென் பயன்கொன்மெய் யறிவார்க்
கவாபுகல் பரமாத ததனெறி பொய்யே யாகுமர சங்கரா சம்பீபா
வெங்கணு ள்றையகோப வ்ந்நெயே டுதித திடையருத தியானஞ்செய் தென்று
மிறைஞ்சிவெண் டென்குந் சுரபிரம் பிராரததித தெய்தொடரு நீன்னரு ணைக்கத்
துங்கமா துரை புந்ந் உபரிபாப நுய்மழி யருளெனத் துவித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே. (௨௯)

நாசனன் முதலோச சேவிய்ப்பா பரமதா பருசெல்லி ல்லெந்தத் தவம்பின்
காரதா தத்தாத ய்ந்நபா லுணா துபாரு நியாப் பீது வரங்கொன்
சீருரை சரிதா உபந்நம பாதயருந்ந விவரம் சங்கரா நினைக்குந்
திருவுடை யாநி யநிபந்ந போதாந் திருவடி யருசரிப்பச் சுருத
மாரநுண் மோனிச சாததவன் றுநி யளிப்பவொண் பாசனந் தருதந்
சையபா லேநது சூடசங் கரகிர் பாகர பசுபதே யெனக்குச
சூரண* மால் கந்த வகனரி பிரமத் துவமின்றென் செய்கெனத் துவித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே (௩௦)

* சூரண-சூரியன், சூய்நவகருளானவன் என னுங் குறிப்பு.

சோமசுந்தரமாலே.

என்னெனப் புகல்வே னினைக்கினுஞ் சுமொ நீசநீ மராரியே யென்னு
மிதுபிர சித்த மாகவுமான்மோ கினியினுற் காமவா தனைமுன்
மன்னுபே ரொழியச் சங்கர ராயிம் மகியுதித் துறத்துகாட் டுனதா
வழங்கின ரரசன் மனையைவஞ் சித்து மரீஇயதோர் கிலர்கொலோ சரித
ரன்னசங் கரர்நின் வயின்புறத் துயிர்க ளனைத்துமோம் புறநினைத் தமர
ஜைவதீர் மருந்திற் களத்தில்வெவ் விடம்வை த்தகம்புறத் துறாதவ ணிறுத்த
துன்னரு ளொன்றே போதுநின் றலைமை துலக்கவோர் கிவர்பிற ரென்றார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௩௧)

கலையெனந் தொடங்கி மாயையென் றிலக்கிற் கள்ளுண்டா ரெனச்சிவ னேசுங்
கரணே மஹுடயோனிச ராய்ச்சார் காலவர்ச் சேவிப்பான் கணேசத்
தலைவனா வுருகன் திசன்வீ ரன்மால் சதுமுகன் முத்தகர வெவருஞ்
சாரங்கன் முனிவர் பனவரா யெனவச் சரிதஞ்சொல் பதகர்க்காழ்நரச
நிலையலா லுண்டோ சங்கர ரமரா நிலைதலை கொடுவிட நினக்கு
நீர்மணிப் புணை குளிகையோ நாவ னிமிர்சுவைக் கனியதோ கரத்திற்
றேலாவற வாவகி வாயிடிக் காத்திற் றுலகவைத் தனையெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௩௨)

தாருக வனஞ்செல் கானின் மாயாதி தததிரு வருக்கண்டு புருடோத்
தமனெனு மால்பெண் ணுருக்கொளாத துணைக்கே சகிக்கொணு மால்கொடு தழுவுந்
கோருநன் வின்றிப் பன்முறை வேண்ட வுன்பிரா கிருதமெப நமைச்சார்
வுறினசித் திடுகின் னுருவினுக் கேற்ற வருக்கொடு தழுவுதம் பின்னென்
ருரரூன் புரிநீ மோகினி பான்மா லாயினே யென்பொன் பகிவா
ரையசங் கரர்நின் னதிநுதி பூசை யாதியி னென்றுபோ தியதே
சோர்விலீய் டிவற்றன் றுருதழி சுரராற் றுப்பய னின்மெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௩௩)

சங்கரர் பிரம நானெனு மகந்தைச் சார்பினின் றனர்முன ரெனற்குச்
சான்றுவே றென்கொல் கோவிந்த ருவன் றினைப்பணிந் தெதிர்நிற்ப நீயா
ரிகுருரை யெனநான் பிரமமென் றுரைத்த வெழுச்சியே விளக்குமா லிவர்பி
னிறைஞ்சுபு லீல கண்டரைப் பசுநா னியற்பதி கிவனென்றோர் தமைந்தே
யங்கர முடிவ் லாற்றனின் பாற்றே யளவில ததுபிறர் சுரர்க்கின்
றவவொலா முழியும் பிரளயந் தோறு மசுலனு யேகளு யமர்தி
துக்கனே சாம்ப பசுபதே யெனகிற் றுதிக்குமா றருன்புரி தூய
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

ஞாவர்சொற் பிழை வியாசர்பா துணர்ந்து கூறுபா டியமெனப் பரம
 னுருவிச வேகன் கூறியாக் கவர்பாற் கொளச்சென்று கண்டிடா தெதிர்சார்
 நன்றா யணர்தாஞ் சுத்தசை வத்தி னலனுறா தானரி பேத
 னன்னுறப் பஞ்சா யதனபு சாதி நலனுறப் புகல்கென வவ்வா
 றரில்கொன்பா டியஞ்சொல் சங்கரர் சாம்ப வனைத்துநீ வகித்திசர் வஞ்ஞ
 னகம்புறம் வியாபி தாயகன் யாவு மளிப்பவ னுத்தளிற் கடியேன்
 றுரிசற வருள்கென் பதுமிகை யென்றுந் தொழுதலே கடனெனத் துறித்தார்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௩௫)

நரண தியான மேழுடி வாச நலில்கெனு நரநரா யணாசொன்
 னயந்தனு சரித்துக் கேவலாத் துவித நலிற்றுபா டியத்தையச் சரிதர்
 பாரிய சுத்தாத் துவிதசித் தாந்த பக்கமாப் புகன்றன ரென்றார்
 பரவுசித் தாந்த மென்றசைவ ரும்வேட் பாரென்றோ வனையசங் கரர்பின்
 சாருடற் றாய்மை யுஞ்சிவப் பேறுஞ் சாரவென் மனக்குடத் தன்பார்
 தந்துழும் தின்ப நீர்நிறைந் துன்றாட்டளிர்கண்ணா னத்தெங்கு நிறுத்திச்
 சோர்வில்சத் துவமந் திரபுண்ணி யாகந் துலக்கினே னென்றுனைத் துறித்தார
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௩௬)

புத்தரை யழித்த லாற்பழி தமக்குப் போந்ததாப் பட்டபா தரும்ப்
 போக்கற யாக்கை தீக்கிட னோக்கிப் பக்கசங் கரர்தமை யுணர்ந்தோ
 ரொத்தனை செயினும் பதகந்தித் துயப்போன் றிறுமெழீஇ விராண மொன்றி வ
 கியற்றுகென் பாடி யக்கென வேண்டிக் கொண்டன ரென்றன ரிதயம்
 பொத்துமாந் சரித ரனையசங் கரர்பல் புதர்மன மத்தினன் பார்த்துப்
 பூட்டிநான் மறைவா ரிதிகடைஇச் சோமன் புனிததற் பகமணி தேனுச்
 சுத்தவா ணந்த வமுதறி ஞர்க்குத் துலக்குகின் றுரொனத் துறித்தார்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௩௭)

மட்டபா தரைச்செவ் வேளென்றா ளந்தோ பெளத்தரை யழித்ததிங் கறத்திப்
 படிந்தன ரென்றார் காழிச்சேய் முன்செய் பண்புண ரார்கொலச் சரிதர்
 மட்டறு டூர்வ புண்ணியா சலகல் வழியிறேன் மறுதலுர்த் தியனேர்
 வயங்குடேவான் கிவனே சுகணசே விதன்மான் மலர்கண் விபுலிருள் மாய்க்கு
 மிட்டனாஞ் சோமன் றாமன வானத் திலங்குமே லாணந்த வாரி
 யிளினுமேற் பொலியுஞ் சுமணர்கட் களப்பி லின்பமா மென்றுசங் கரரே
 னுட்டறத் துதித்த துணர்ந்தவர் சரிதர் துட்டகங் கொள்வரோ மறையுஞ்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே (௩௮)

கந்தனும் பட்ட பாநர்சாக் கியநூல் கள்ளமா யவருடன் சார்ந்து
கற்றுணர்ந் தவர்கோள் கடிந்தழித் தனராங் கலியின்வை பவயிதே தமது
சொந்தசங் கரரே வஞ்சித்துப் பயின்று துணிந்தனர் காமனா லெனும்
துரிசுதி தெனது விளக்கினர் வேறென் சொந்திடார் சரிதாசங் கரர்பின்
முந்துசீ ரிராச சேகர னிதய முளர்மா நகரிக்கை வலிய
முதல்வன்வீற் றிருப்பி னுற்பத தரும ருற்செலும் பாவங்கா மாதி
தொந்தரீங் கிடுஞ் ஞானந்தோ டதிகள் சுகபலந் தருமெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே

(௩௬)

சங்கரர் சிவனே வீசராய்க் காசிச் சார்விச வேசனை யுணராத்
தன்மையென் விலகச் சொன்னதென் வியாசர் தமைத்துரு வியதென்கா னுதென்
னிக்கிவை முந்லா பாசமொன் றும்மோர் விலாமலெவ் வுலகினு மிவைபோன்
றிராதபொய் யெல்லாம் வருந்துபு தேடி யிணைத்தொட்டி வைத்தனர் சரிதர்
தங்கருத் குதவா தொழிதலோர் கிலாச சங்கரர் புத்தியந் திரத்தாற்
சாற்றுவாக் கடத்துன் சரித்திரா முதமென் றன்கவிக் காற்புகுந் துளமாந்
துங்கடி, மயிலன் பாம்பயிர் பலகிற் றாப்பிட்ச மின்றெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(௪௦)

வேண்டெங் கரர்க்குப் பட்டபா தருநின் பாடிய விவரணம் விளம்ப
விதரிபா மதமெய் வயம்வலி காமங் குரோதமுன் வேண்டிமின் னவையெந்
கீண்டிலை யென்ற தாயுங்காற் பாடி யஞ்செய்சங் கருக்கின் னவைபுண்
டென்பதோர்த் திடுவான் பரமென்பா டியமு மிலக்குமிச் சங்கரர் பின்முன்
பூண்டபா தகந்தீர்ந் தருட்செல்வம பெறநின் பூசனை துதிவலந் தியானம்
பொறபத வணக்கஞ் சிரவண மென்றும் புரிந்தடி யேனுய வாளை
தூண்டிக் கீண்மோ னம்மொரு கணமுந் தன்னிடா தருன்கெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(௪௧)

வினவிய பட்ட பாநர்சங் கரர்க்குன் பாடிய விவரணம் வேண்டின்
விரவுஞ் சீடன் மண்டனன் தருநீ வென்றிடி லவனையெவ் வுலகு
மினாவுற வென்ற தாமெனல் வென்றி யேவிழை செருக்கவொன் றுணர்த்து
மினாய்தூர்க் காதிப் பிரியனீ காமபீ ரியவகழ் தைரிய வரண்குழந்
தனையவிந் திரிய துவாரம்வித் தியாப தார்த்தந் ருணங்கனாம் பவங்க
ளாதிபெய் பொருளு நிறைந்தவென் னுள்ள மாந்துருக் கத்துமெஞ் ஞான் றுந்
துனியந் நீவீற் றிருந்தருள் கென்று துதித்திட வருண்மது சோச
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(௪௨)

மண்டனார் மனையெங் கெண்வினாய் வினாய்ச்சென் மாண்புசங் கரர்சிவ னென்பார்
மருங்கற் ருதா கிராத்தணை பசலில் வன்கத வடைத்தபின் வாதிற்
கொண்டலுக் கத்தா லமையமோ ராதுட் குறுகிற்றே செறுவமோர்க் காதா
கோதற முற்று நீத்தவ ரெனவே கோடலெ னனையசங் கரர்பின்
யிண்டெறு னாதி கிராதனீ கிரிச வேட்டைக்காங் காங்குற வேண்டா
மிருமத மோக மார்ச்சரி யாதி ஷிலங்கினங் துதைப்பிறர்க் கொண்ணைத்
தொண்டனென் மனக்கான் வேட்டமே சபலங் துன்னியிற் கமர்ந்தரு னென்றார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(௧௩)

அகம்புக லுஞ்சை யினிவியா சர்க்காற் றருச்சுனை கண்டபின் னுத
உடுத்தது பழுதிச் சமயமென் றெருநவா தனியவா தூக்கமே யகந்தை
திருத்தமும் விளக்கு சங்கர ரண்பிற் சிறந்தமைந் தென்னுளக் குகையிற்
சீர்த்தமான் சுரத்த கயேந்திர பங்க செறுவியாக் கிராசுர நாச
சுகம்பர வுயர்கொல் கிரிசமாண் புறுபஞ் சாணன வெண்டிரு நீற்றின்
சவியொளிர் மேனிச் சிவகண்ட ரவமன் சார்ந்தவீற் றிருந்தன வரத
சுகந்தரும் பீதி யெமக்கினி யேதென் னுதிக்கினி தருண்மது ரேச
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(௧௪)

சயிமினி வியாச ரிருவரிங் குளரிச் சமயமே நமகரு வாய்ப் பென்றே
சங்கர ரணித்தாயச் சார்ந்தன ரென்ற சரிதரவ் விருவர்தஞ் சார்புற்
றயர்வகற் றுவரென் றடுத்தவுட் கருத்தை யறைந்தில ரனையசங் கரர்பின்
னையவென் மனமாங் ககசிகா மணிநிற் கலம்புறத் தலைதல்வீண் விடுக
வுயர்மறைத் தருவிற் சந்தவண் கிளைக ளுபரிட சிகையுலாங் துவிச
வொண்ககா கிருத நித்திய மாயின் புறுத்தமு தார்ந்தபல் பலத்தாய்த்
னயரிலசங் கரன்பும், பா தபஞ் சரத்திற் றுணைந்தமா் கெனநினைத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(௧௫)

சங்கரர் வரக்கண் டெங்கிருந் தெதிநீ சார்ந்ததென பொருடரு மியுற்சொற்
றகுருதா முண்டி யென்றமண் டனாக்கெண் றலேகனம் வரைமழித் ததுவென்
றுங்குணர்த் தாக ளான்முண்டி யென்றே யுரைத்துவா லியமத விடம
முள்ளன விளக்கு சங்கர ருளமா முயர்மரா னத்தனி யரசே
யங்கிரி சுந்தரநாங்கிரி யாய வணிககத் தருண்வென் னொளியே
யலிர் பரப் பாம்பெண் சுதைத்திமிர்ந் தொளிர்செவ் வரதன நிரைத்துய ராயிச
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(௧௬)

உன்றில் மழித்தல் விஞயதன் நிவனீ யுறுவழி விஞயதிக் கிடமோர்ந்
துரைத்திலை யெனமண் டனர்வழி விஞவி னுவ்வழி யெவ்விறை யுதவித்
றென்றசங் கர்பி னமைந்தரு ணெநிசார்ந் தீசபா வுண்பெனும் வசந்தத
தியைந்தவென் மனோத்தி யானத்திற் பவமா மிலைப்பழுப் புதிர்ந்தபுண் ணியமா
மின்றளி ரன்பாங் கொடிகுண முகிழ் மிருஞ்செய வாக்கலா கிரியை
யெனுமண ஞாந முதானந்த மதுமிக் கெழும்பெருக் குயர்சிவ ஞானத்
துன்றுதண் பலமன் விருத்தியா யென்றுத் துலங்குகின் றனவெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௧௮)

வழியெது கூறிற் றிறையெனல் விஞய மண்டனர் முண்டைநிற் றுயென்
வாய்மையே கூறிற் றென்றனர் பொய்மை வருங்கொலோ விதியுரை வழமோ
பழியறச் சீர் சொல் பவர்களே சரிதர் பகர்முக மனின்முறை பிறழார் -
பரமனே யெனவோர் சரிதர்பல் லாண்டி பறையடித் திடினுமென் பயன்பின்
றழுவுசங் கரரென் னிதயவோ திமீ சதானந்த நீர்நிறைத் துயர்மா
தவர்சார் மறம்பு யங்கொடு தெளிந்து சத்துவி சாசிரு தஞ்சார்
தொழுசிவத தியான வரதடத் துறைநி தோயல்பல் வலத்தெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே (௧௯)

நின்னுடை யன்னை கைம்மையென் றுண்மை நிகழ்த்துமண் டனர்க்கெதி ராக
நினதுதாய விதந்தென் றுரைத்தில தோவந் றெறியென விறுத்தன ரிவர்த
மன்னையா ரியையாப் பிதாசிவ குருவா மவர்வயிற் சிவன்பிறத் தனனா
மறைவது காந்த புராணமாஞ் சரித் தளப்பறப் புறட்டினர் பயனின்
நின்னசங் கர்பின் ஞானந்தா முதபூ ரிதசிவ பதமலர்ப் பாத்தி
யினிலெழீஇத் தைரி யக்கொளு கொம்புற் றென்மனப் பந்தாரிற் கிளைத்துத்
துன்னுயா சந்தே ரன்பெனுங் கொடிநற் றுப்பலந் தருகெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௨௦)

வாய்மைதாங் கூற வின்சொல்சங் கரரை மண்டனர் வெகுண்டுநாற் கன்வாய்
மடுத்திடப் பட்ட தோவெனும் கருத்தார் சராபிதா வென்றனர் வாய்மை
யாய்மைவிட் டிதுகள் வெண்மையே பொன்மை யன்றென விளம்புசங் கர்பின்
னவீர்சந்தி கால மலர்ந்துவண் சுருதி சிரத்தலா திட்டித் தாங்கித்
தாய்மையார் பிரேம பிரமரா பிராம சத்துவா சுனாவினக் கச்சீர்
சார்ந்துபோ கீந்தரா பரணவொண் சுமன சகலபூ சிதசிவா லிங்கத்
தூயபர்ப் பதமல் லிகார்ச்சன லிங்கந் தொழுவவென் றமைத்துணைத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௨௧)

பல்வலம் நீர் வற்றிய சிறுகுண்டு.

கன்வண மறிதி முண்டி நீ யெனச்சங் கரர்வண மறிவனீ கள்ளின்
கழிசுவை யறிதி யென்றிவ்வா ராகக் கருதுபற் பலவுரை யான்றோ
ரென்வன புகன்ற ரிவர்பினர்ப் பிருங்கி யின்புற நடின்கரி மதங்கொண்
டிவங்குமா தவாசை யெய்தினா சஞ்சார்ந் தெழின்மகா சிதவுருத் தாங்கி
யோன்வன மதனா தரக்கிட னாகி யொளிர்சும னேவன சுபக்க
முநீ இப்பருப் பதஞ்சார்ந் தும்விபு வாகி யுறுபிர மராதிப சிவனாந்
னான்வன மான்கை வண்டென திதயாம் புயத்தமர்ந் தருள்கெனத் துதித்தார்
சுசுப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௫௧)

வம்புரை யளப்பின் றுரைத்தசங் கரரை வணங்கித்தஞ் சிராத்த பூசனைக்கு
வரித்தன ராமண் டனர்சந்நி யாசி வர்ச்சித சிராததமாண் பழகே
சம்புதண் கருணா முதம்வரு டித்துச் சார்கன விபத்துவெப் பொழித்துத்
தக்கூரா னோட திகன்பலித் திடற்கா தரபுநர் வேண்டல்பெற் றிச்சா
கம்புனைத் தன்ப ராயநிர் தனகே கயக்குழாங் களிப்பவெற் படுத்த
கலின் றசை சடாமண் டலங்கொளு நீல கந்தர கந்தா நினையே
துன்பிலெண் மனச்சா தகம்விழை மெனப்பின் றுதித்தன ரனையசங் கரரே
சுசுப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௫௨)

மண்டனர் மனைமுன் றனிச்செல்சங் கரர்பின் மாணவ ராயபல் லோர்கள்
வதியிடம் விரைந்து றழைத்துடன் புருந்த வாதமாண் போதலென் னிதன்மேல்
விண்டல சிகிவெம் பணிந்திர கலாபி மெய்யன்பாக் கருள்பிர ணவமுன்
விளம்பலிற் கேகீ கானிவெற் புதய மேகமே தேகபார்ப் பதியைக்
கண்டெழு களிப்பா னருண்டம் புரீஇவே தாந்தவய் யானத்துக் கவினக்
காதன்மிக் குலாவு நாதனா நீல கண்டகே கயத்தையுட் கொண்ட
தொண்டனெவ் விடக்கு மஞ்சிடே னென்று துதித்தன ரனையசங் கரரின்
சுசுப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௫௩)

தனிமையிற் சார்ந்து கலம்புரீஇச் சிராத்தத் தருமுணற் கிணங்கியுண் டென் மண்
டனர்க்குஞ்சொல் லாது மாணவக் குழாத்தைச் சடி திகொண் டிற்றசங் கரர்பின்
புனிதந் சந்த்யா காலங்கார் காலம் புகல்விண்டு கரமுழுவொல்லியம்
புதவொலி புதரம் பகங்களசஞ் சிலைகள் பொய்யறு மன்பர்கண் ணன்பே
கனியுநீர் வெள்ள மழைசுவை யுள்ளங் களிமயிற் பேடெனக் கொண்டெ
காலமு மொருவா நடம்புரி நீல கண்டவண் சேவற்கே கயத்தைத்
துனியறத் துதிப்ப லெனவவர்க் களித்த தூயனே மதுரைநா யகனே
சுசுப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௫௪)

*இச்சு-ஆகம் எனப்பிரிக்குக

சுககரா பிரம மொன்றதே நித்தஞ் சாநநு மனுகியஞ் ஞானத்
தானமறைப் புற்றுவ கிப்பியில் வெவ்வி தக விரிந் துவகெலாந் தானாயப்
பொங்கொளி செய்யுமப் பிரமஞா னத்தாற பொன்றவஞ் ஞானமிப் பவஞ்சப்
புகலொரிதுப் பிறப்பத் நிலவஞ்சா னுதல் புகன்முத்தி யென்றுவா துரையச்
சுககரர் முதலவ வளப்பிலி வேத சானவன பருககருள் வடிவ
ச்ச்சிதா னந்த முச்சக பால் தாண்டவ சடிசிவ யோகா
துவகமா தியேய சம்புவென் னமரின் றுணையடிக காகெனத் துதித்தா
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரசே கரேன

(௫௫)

பிரமமொன் றேந்தி தியம்பிற் றொன்றும பேச்சிலெ யென்றன ரின்றேற்
பிறங்கிடா வுண்டே லழிநிதா வுண்மை பெருமறை சிவாகமா திகண்மூப்
பொருளுண்மை யுணாகத் வறிதினா மேகம் புகல்வதொவ வாநெனு முணர்ச்சி
புனிதநின் னருளி னனறியுண் டாககொல் புகன்றவச கங்கா ருன்பே
ரரு ளிளித் தியனெண் குணன்புர கரனசி வாபடி யாநிலில் லறகதா
னனபாசெம மனத்தன மாயைகா ரியலோ காதிதன றுண்டவன் சடேசன்
றுரியலுக் காகென னமவெனப் பராயமெய துணரி துனைப் பணிநிதி வளித்தாங்
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரசே கரேன.

(௫௬)

இயம்பரும பிரம மலிததையான் மறைத் தென்றுரை பாதக வலிமுற
நிரித்தருள புரியப் பெற்றசங் கராமுன் னிகழ்ச்சியுந் திகழத்தியாவ கிறைவ
நயநதுந் டொறுமென னுசரமோம புதற்கே நலிபொரு ணையுநீறு யந்நோ
நண்ணுப பல்வாக் கருதிவீ னாக நாற்றிசை கருநதிரிந் துழன்றேன்
பயன்செயரின் பூசை யநிகிலே னையுநீ பரவுசா வாதநீ யாமிப்
பண்பினாற் புரக்கும் பாககியம் பெற்றேன பண்டுசெய தவத்தினா னென்னா
சுயம்பிர காச சொருபனே நாயேன றுரிசுறுத் தருணமது ரேச
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரசே கரேன.

(௫௭)

தன்னொளி யாலெப் பொருளுமெஞ் ஞான்றுந் தான்வின்க் குவதலான மறைப்புட்
சருவஞ்ஞ தாதி யெண்குணப் பிரமஞ் சாருமோ வலித்தையுண் மறைந்து
பின்னுபு கிடப்ப தாவியே யதையே பிரமமென் றெழுபச ஞானப்
பெருமிதஞ் சிவஞா னத்தையோர் காலும் பிறக்கிடா தகம்பிர மக்கோ
ளின்னிலை யாருதென் றுணாந்துசங் கரரோ ரிரவிமுற் றிருளிரித் திலங்கு
மிரவிபல் கோடி யொளியிவோ ரொளிய னிருளிரித் தருந்கிலெ யெந்தாய்
துன்னிருளநீ தோன்றலே போதுந் தோன்றலே யென் னபின் றுதித்தாந்
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரசே கரேன.

(௫௮)

பிரமமொன் நிப்பி வெள்ளிபோற் பவஞ்ச பேதமா விரிந்தது பிராந்தி
பேசின்மெய் யலவென் றனநிரு நிறமோர் பெற்றியால் வெள்ளியென் பிராந்தி
மருவலா முருவொத் தொன்றினென் றல்லால் வகைபல வாமய லுறாதோர்
மாண்பிர மம்பல் வடிவல கிலாப் பவஞ்சமாத் தோன்றுமென் பதுவீ
ஹுரையெனத் துணிசவ கரரனங் கோகஞ் சாதகஞ் சகோரமொன் கமல
வோடைவெங் கதிரோன் முகின்மதி கீளாநா டொறுமவிழை வுறலினென் னுள்ளஞ்
சுருதிநா யகனே பசுபதே நின்றாட் டினையைய விழைமெனத் துதித்தா
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(ருசு)

ஒன்றென்றிப் பிராந்தி யுற்றதப் பரமா முதற்கஞ்சி யதற்குவே றுளதென்
துரைத்திடி லேக வாதப்பாழ் நியம மொழிந்திடு மதுவில காரத்
தென்றிடிற் பரமன் றென்றிலா விடத்தல் தெய்துற தித்தனை யிடர்ப்பட்
டிசைப்பதே னிசைத்து நிலையுற தெனச்சங் கராபெரு நீரிலீர் புண்டோன்
சென்றிடு பதிகன் மழைநனை வோன நிதிவறி யவன்மத் தினைவோன்
தேபீ டிதன்கோடி டின்னிழன் மனையில் லறவன்ருட் மிகன்சுடர் தீயைத்
துன்றுற விழைதல் போற்சிவ பதத்திற் றே ய்தியென் மனமெனத் துதித்தார்
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(ருசு)

ஏகமே யெனவல் லுடம்பனிற் பற்றி யிடருற்று மதிதமாம் பிரம
யிருண்மறைப் புற்ற தென்றுபா தகஞ்சார்ந்தேகவா தத்தினை யிறுத்த
லாகமா யிருளொன் றுடனிரண்டாக்கி யலக்கணர் கலக்கம்விட் டருட்சார்
படுத்தசங் கராதன் பீசமு சிகள்கு லாகனை லதைநதி விரிபல்
சாகையங் கோலம் பசாசந்தன் பதி டீடருவுத திகளைச்சார்ந்தாங்குன்
றாளிலென் மனஞ்சார்ந்திருக்குமெய் யன்பே தருகென வருளிய தலைவ
சோகமுற் றெழுதித்தென் றுகமுற் றளித்துத் தூய்தருள் கூடல்வாழ் சுடரே
தொழிற்குற்றம் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(ருசு)

இயல்பதாப் பாச நீக்கமார் பிரம யிருண் மறைப் புறுவதெங் கந்தோ
வியல்பதாப் பாச பந்தமார் சீவர்க் கிசைத்ததை யதன்றிலே யேற்றிச்
செயலில்சே லாண்மா சிவபர மாண்மாச் சிதழ்த்தவஞ் சுருதியொன் றென்றே
செப்புசங் கராபி னன்பஹஞ் சிசுவைத் திருந்துமன் பென் னுமா தாரின்
ஹயலருள் பாவ னொரி யுங்கத் துய்த்துக்கண் ணீர்முழுத் குபுநீர்
றுடன்மணிக் காப்பு முருற்றிரின் மலத்து காடுத்துவாக் காயசங் கினிலுன்
றுய்சரி தாம தார்த்தியாம் புலனென் றுதிக்கினி தருண்மது டீசை
னெயிற்றும் வயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(ருசு)

இதற்குநீர்க்கரை. 1. தொழிற்கும் கன்னம்மற்றும் தொக்கவ டீயயுழைக்கும்

புதிபசு பாச நித்திய மேயெப் பாங்கினும் விளக்குப் பிடதம்
பலவுள வலித்தை யாவரிப் புனையு பரிடம்புற் கலபர மேயா
மிதுரிச மெனத்தேர் சங்கரர் மார்க்கத் தியங்கித்தேய செருப்புற் கூர்ச்சு
மீசரின மேனிக் கினிதபி டேக மிரங்கியாய நிறைநதநீ ருமிழ்தல்
புதியரை வேததி யஞ்சிறி தெஞ்சப் புசித்தலுன் கவனமா கின்ற
புனிதமெய் யன்ப சிரோட்டரா கின்றார் புனமறி வனசகா பரம
துதிதரு பத்தி யாதுசெய் யாதென் றுதிதர மறிதருந் தூய
தொழிற் குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(௭௩)

சிதர'ளி லசிததாஞ் செகம்விரிந் துளதாச் செப்பிமிச சிறபாத பிணுகத
தீவந் லிவாதத மாவுள தென்றச் செப்பிநா நம்மென நிகழ்ப
பிததாரைஞ்ச் சுவேதாச் சுவதாஞ் சிதையே பிருகச்சா பாலவகை வலியம
பீடுறு மீசா வாசிய மாதி பேசுமெ யோர்கிலா மயங்க
வைததரக கராநின் மெல்லடி மறலி வல்லுரத துதைததல் வன்ககிலை
மலைமுய ல்கன்மீ துறல்சரர் முடிகண் மருவனமுந் கதிஞ்செயற் றீனைய
சுததமெல லுட்ககென் மனமெனு மலர்ப்பா னுகைகொள தருமெனத் துபிததா
தொழிற் குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(௭௪)

இந்நி னுன் மறைப்புண டசிததுல காகு மிதுபர மாமிரு லீவகி
யிரி னுந் டேதா ஹிருந் திடல்பேரின்பமாம் வாதம் நிதுவே
புகரு நின் மண் டனரை வென்றதாஞ் சரிதா செப்பு வுநாப்பு வதெவரே
கீவகி நித தருந் சாரா தலையசங் கருண் றிரும்தொண்டாக காணின் பெய கூற்று
மிரியு மா புதைதரு வேருண் டமை யவாவந் திறைஞ்சுபு முடிமணிசு சுடாக
பிலங்குரீ ராஞ்ச னஞ்செய்வர் முதநி யின்பமா திருகுறத தழுவு
துரியநின் றொண்டாக கரியதே தென்று துதிதருமா நருணமது ரேச
தொழிற் குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(௭௫)

மண்டனா தமைவென் றகம்பிர மககோண் மதிரீறு மகிழ்ந்தன ராம்பின்
மலையயவ விலைவுக் கிறையின் நித தவணை வழங்குகென வேண்டின ராமா
லுண்டவா தும்பின் வென்றன ராமிய வுரையென்ற மலையசங் காரிய
வுலகெலா மளிக் குந் தலைமைநீன் பாற்றே யுலகில்யா னொருவனே யுளளம்
கொண்டிடா தெளியேன் பிழைபொறுத் தேன்று கொண்டருந் புரிகெனத் துதித்தார்
கூடல்வாழ் மூதலே யேடல ரிதழிக் கோமளத் தாமவான் குடினரு
துண்டவெண் பிறைசேர் வேணியெம் பெரும தொண்டனைன் றுரிசுறுத் தருளாய்
தொழிற் குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(௭௬)

சென்றுசங் கார்மண் டனர்மனை புகன்ற சித்தச நூற்பெரு வாதந்
செயநமக் கந்தா லுணர்விலே யேயென் செய்துமென் றெங்கணுந் திரிந்து
நன்றுண ராக்கா முகர்செயல் பிடித்தி ராசபத் தினிகணுந் துவரை
நவையுறப் புணர்ந்தே புணர்ந்துவென் றகந்தை நண்ணியு மனையர்நின் னருளான்
மன்றபல் விதவா னந்தநித் தியக்கண்மழைபுன கிதமுதல் வயக்கு
மாண்சிவ போக நிலையதாய் மோக்க வாஞ்சையர் சூழ்வதாய்ச் சிவமே
துன்றுபா வினையே சரணென வடைந்தேன் றுரிசினே னெனுந்துநிக் களித்தாய்
தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௯௮)

ஐயவென் சொல்கே மைரக வேந்த னுவிரீங் குடல்புகூஉத் தம்மெய்க்
கரண்புரீஇக் காப்பச் சீடரை நிறுவி யரசபன் னிகளுட னொருவா
துய்யலில் காமத் தழுந்தியவ் வுடனீ யுற்றதோர்த் திடப்புகுஞ் சீட
ருணர்த்துமக் குறிப்பு முணர்வற,விருந்தா ருத்தது சங்கரா பின்னான்
மையணி களநின் றிருவடித் தோழம் வசுத்தன வாதமின் பமுதம்
வழங்கிந் தருமப் பயனதா யொன்றாய் வயங்குமென் பத்தியாம் பசுவைத்
துய்யனீ தனரா வணம்புரந் தருனென் றுநிக்கருண் மதுரைநா யகனே
தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௯௯)

அரசபன் னிகளைப் புணர்ந்தமர் கான்மெ யங்கியுற் றெரியவு மறியா
தடுத்தவ ருணர்த்து குறிப்புமோ ராம லங்குகன் வெந்தழி யாவநி
விரைபணி மையிற்றத் துவமசி சீடா விளம் பிட வையமெற் குநர்போன்
மேற்றெளிந் தரச னுடலொரீஇத் தமது வேகுமெய்ப் புருந்தசக் காரைப்
பாசிவ னெனவே பரிபவ மயர்ந்து பகர்பவர்க் கினியறை வதையென்
பசுத்துவல் களங்கஞ் சடத்துவங் குடிஸப் படர்ச்சியென் பாடலி னைய
துரிசின் மர மதியோற் கோடிபென் றிறைஞ்சித் துதித்தன னனையசங் கரணே
தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௧௦௦)

அமரக னுடல்புக் கிடையறாக் காமத் தழுந்திய துலகெலா மறிய
வமரக மெனவோர் மதனனூல் செய்தா ரங்கியி லெரியுடற் புருந்து
நியிரோணு தினந்து நாராயைத் தொழமுன் னின்றது கைப்பற்றித் தூக்கு
நிலையினைக் கராவ லம்பமென் றுதியா னிகழ்வுறக் காட்டுசங் கர்பி
னமிதந் பலதன் பிரசன்ன மூர்த்தி யாசசே கரன்சக ததீத
னும்பசு பதியென் மனத்தில் வீற்றிருத்த லாலகம் புறத்தொண்டாற் றிடநான்
சுமுகனாய்ச் சொலப னாகின்ற னென்று துதித்திட வருண்புரி தூய
தெய்வியீந்நாமம் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௧௦௧)

சீடராம் பதம பாதராத் திகமுற் சிந்தைவா சனையினால் வேந்தன்
 றேவியர்ப் புணர்த நீமையென் நிதமே செப்பவும் பிரமஞா னிகட்குக்
 கேடுறா விதிவி டேதமு மின்றெங் கிளர்துற வீனமின் றென்றே
 கிளத்துபு காமப் படுகுழி யாழ்ந்தெக் கேடுஞ்செய் வாரகம் பிரம
 தோடொன் றெவர்க்கும் விளக்குசங் கரர்பின் சுபுத்திமான் வணக்கவி லன்பார்
 தூயநாண் புட்டித் தியானபா ணத்தாற் றொடர்பவப் பகையறுத் திந்து
 கூடவின் புடனித் தியவருட் செல்வந் தோயகின்ற னருள்கெனத் துதித்தார்
 சுதாக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௭௧)

சகமய லுற்றார்க் கலதகம் பிரமச் சார்பினர் பிரமகத் தியாதி
 சாற்றரும் பவம்பல் கோடிசெய் யினுமென் றுழவுறார் கண்ணொப்பச் சியரை
 மிகவிழைந் கலத்தும் வெறுப் பட்ட டிலன்முன் விச்சவ ருபனைக் கொன்ற
 வேந்தன் துரோமத் தினையும்புழத் திலுதவ வேதியப் பரியென்ற ரதுபின்
 நகுபரி காரத் தழிந்ததோர் கிலர்கொல் சங்கரர் பின்பெவர் தமமாய்
 சம்புதா ணிதிபா வஞஞ்சனத் தாலீ சன்றிரு மந்தரசா தகத்தாற்
 சுகமுறக் காண்பா ரவர்கிரு தார்த்த ரெனத்துதித் தின்னரு டோய்த்தார்
 சுதாக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௭௨)

இத்திர னசுரர்க் கஞ்சியே துறப்ப வெண்ணின் னுசைமுற் றிரித்தன்
 நென்னுமெய் யுணர்பொன் னரசிய னிலைந்தற் கிசைத்தகா லோசித நிலைத்தா
 மந்தனான் முதற்பல் பத்தநா லுலகெ லாமயக காற்றல்போ தாதா
 வமரக மதநான் மங்கையர் கலப்பே யரியபே ரின்பென வறைந்தார்
 நந்தகம் பிரமக் கோட்பிணிப் பெதுதா னவிற்பிடா தினையசங் கார்பி
 னன்னெஞ்ச மேசே தரன்களி ருயு நணுகொணைத் திருவடி நளினர்
 தொந்தமின் மோக்கம் வினாநில மதையே தொழுவவிரைந் தடைகெனத் துதித்தார்
 சுதாக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௭௩)

பழுதிது வென்ற பதமபா தாரையோம் படுத்தவோ தியபல விருக்கப்
 பரவுகா மாரி யஞ்சுமோ மதற்கப் படிநமக் கின்றென வேகித்
 தழுவின் பழுந்தித் தம்மெய்திப் பட்ட தாமுமோ ராதுதஞ் சீடர்
 சமிஞ்ஞையோ ராது தத்துவ மசித்தொற் சார்பிலேறத் தகன்ற சங்கரர்பின்
 முழுமுதற் பரநின் னடிக்கம் லங்கண் மூடனே ணுளத்தி னுசாதி
 முடையழித் தருண்மா மணங்கமழ்ந் திலங்கி முதந்தர வுருள்கென மொழிந்தார்
 துழவமாற் கரியாய் நின்னருட் பெருமை சொல்வதென் கூடல்வாழ் சுடரே
 சுதாக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௭௪)

இருவினைத் தொடர்பிற் செமக்கிலை யதனா லிவ்வுட லேமடங் தையர்ச்சேர்ந்
தின் பமார்ந் துறினும் பழுதிலை யுலகத் தின்பொருட் டான்றவ ரொழுக்க
மரபுகாத் தயலோ ருடம்பினாற் கலவி வகையின் றுணர்வெனன் னுரைத்து
மறுத்திடப் பதம பாடினான் செயவர் மாணவர் மறுத்தில ரவர்தம்
விரதமாண் புண்மை யுணர்வார்மே ஷ்வர்நாம் விளம்பெனன் னனையசங் கர்பின்
விடையிவர் பரம விசித்திர கமண வேகவிங் கித்தத்தென் மனமார்ந்
தூரகநிற் கிதமேயிவர்த்தருள் கென்று னுகிதர மதிதருந் தூய
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௭௫)

மண்டனார் மனையை வென்றதென் சமழ்ப்பே வாணியா மனையுள வணங்கி
வயம்பெற வருள்கென் றிரந்துவேண் டுற்றவ வரம்பெறு சரிதமே வயக்குங்
கண்டனங் கலியின் வண்டாமென் றலங்கு சமுரிட மங்கையர் கலவிங்
கடற்படிந் தாகுழ் வலியின லெழுந் கரரெவ னுளத்தனா னிவன்றார்
விண்டலத் தன்பு முகில்பெயா னந்த வெள்ளந் தா னிறைவுறு மவன்றன்
வினைப்பவப் பரிசுண் முழுநூற் பபனே வினைந்துமுற் றுறுமெனத் துதித்தார்
துண்டவெண் டிங்கன் கங்கைந் துண் கொன்றை துதைந்தருள் விளக்குசெஞ் சூட
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௭௬)

மண்டனார் மனையா ரியைச்சா ரிசு வதத்துளி புரிந்துபின் மததூல்
வாதிவ்வென் றவரோ ட் றாடமிடத் தமரும் வரம்பெறின மண்டனார் னுறவு
கொண்டபின் பதியை யிழந்தமங் கையரிற் கோலத்தா பதநிலே யேமேற்
கொளாம வடனைச்சு கரர்நிறு வியதாக் கூறுமாண் பழகிதே யவாரின்
வண்டனைய யடியே விரகினி* போலென் மனநினே இச்செபதியா னுதி
வகைபுரின மோகித் தினேகின் ற தருளி வழுங்கியின் பருள்கென் வழுத்தித்
தொண்டிறை நிலைமை விளக்கினர் மதுரை துலங்கவீற் றிருந்தருள் சுடரே
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௭௭)

சீடர்பற் பலருட் பதமபா தரைமுற் றிகழப்பன் னாட்கொள்சங் கர்பின்
சிறப்பமண் டனர்க்கொண் டுரைதம்பா டியக்குச் செயல்விப்பப் பாதருட் புழுங்க
ஞடியே னையர்சொல் வனவுநேக் கார்முன் னயப்புணர்ந் திரிந்தனர் பாதர்
நணியமற் றவரும் விகற்பித்தா ரிவைமு னன்னுனர் வாருண்மை தெளிவர்
கூடுசங் கரர்நின் பணிநனி பயின்று கோதகன் றிதங்கனபெற் றமைந்து
குழையு மென் னுளத்தை வரகுண மதனாற் குலப்புது வதுவெனக் கொன்றை
சூடிய பரம கோடியென் றன்பிற் றுதித்திட விதித்தருள் சுரேச
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௭௮)

* விரகினி - தலைவற பிறந்து காமவிகாரமுறுபவன்.

அகம்பரி மகமிக் ககம்படி யாதிவ வவனிமுற் றுர்வமுற் றேழு
யகநகர நாம விநகக லன நியுஞ் சீட ராங்கோர் பலருமவ வாறிச்
சகம்பட நாற்பப் பலசெய டிகுகித தாமஞ்செ யிடையற ஆதகஞ்
சாற்றி கககீதா வனையசங கரநன றுனடி ம்வாமன மலசார
மிருமாரி சயகநா னிரி நுனத்து அவமமறல் கன்மலை மார்பில்
வினாயினி ளுரைசுத னனியுனி வருந்து வினையினென் கட்டுகதிர் காட்டிற்
சுதமபெற வருடி யிதஞ்செய்வல் சம்போ துனெந்தருள் கெண்றுபின் னுதித்தார்
சுதாக்கருள கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சுந்தரசே கரனே.

(௪௬)

தாய்தக னமுதகாஞ் செயவிழைநு மகததீத் தரவினும்ப தராமையி னவ்வூர்த
தநுமனை முழுது மயானமா கெனப்பல் சாபந்தக தப்பிண மயான
மீயிட சமப்பா றின்மையா லெரிமவ வீட்டில்வைத் தச்செயன் முடித்த
வீரமுரு சிவன்சவ கரரொறும் பொயககோள் விநககலை மறைத்திலா சரித
நாயசங கராமேற டிகுக நடுமென் மனகக லகிக்வி னடிக்கவே முறையி
னலாச்சய னாதன் டரினவே திலகமுன் னடித்துப்பின் வெற்பமர்ந் தைய
தூயமெல் லடிகுள் பழககினை யெனப்பின் னுதித்துண்மை துலக்கினர் சுருண
சுதர்க்கருள கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சுந்தரசே கரனே.

(௪௭)

சம்பந்தா ஸியரந புத்ததினு மதிகஞ் சங்கராக்க கறையவேட் டொருசேய்
தனையுபிரப் பித்தல கராங்குளிர் சுரமோ சனமுதற் பலவுரை தந்தார்
வெம்புகநீ யிடையெய் வேவடீதா ராமை மேலெழ வொணுமைவெந் நோயின்
விரனஞ்செந் நோதோய்ந் தாடைதூர் நாற்றம் வீசன்முன் விசேடமும் புகன்றார்
நம்புதன் மையதே தனையசங கரரெந் நாதின் பூசனை தியநன
நமததஞ்சீ கேட்ட றரிசனந் துதிமுன் னயநதுசெய பவனெவ வவனே
துன்பந்ரி சேவன முததஞ் பென்று துதித்தய வருண்மது ரேச
சுராகுகிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சுந்தரசே கரனே.

(௪௮)

வாதிமட வேற்ற் குணர்வல மாயு மகிப்பற் பலருடன் சேறல்
வயப்பயங் காட்டற் கன்றியா தோதம் வழிப்படார் தமைநர வரியாற்
காதுவித் திடலெம் முறையிது போற்பல் கரிசீலாஞ் சரிதந்ந் கணமாக்
கரையினு மோவா பெரியர்சங் கார்பின் கவின்விடை பாணயிர் தங்கி
பாதிமெய் பாரி கேழன்முன் னுருவம் பரித்தமா னின்பத மலர்க்கட்
பதுமமிட் லெகோம் புதன் முதன் மகிமைப் பண்புபெற் றனனுமா பதிலின்
துதியுஞ்ச் சனையே கதியெனத் துணிந்து துதித்தனர் கடல்வாழ் சுடரோ
கரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சுந்தரசே கரனே.

(௪௯)

சிதம்பரம் தனிச் சிவா சூழ்வுச் சிவ கங்கா சீர்தழைந் டாங்கினர் காஞ்சித்
தேவிமுன் காம யந்திரஞ் சேடன் சிலத்தன கலாயந்தி ராநி
விதம்பல புரிந்தா ரென்றன ரவற்றின் விளக்கங்கண் டப்பரா ணங்கள்
விளக்குமெய் யவையு மகம்பிர மக்கோள் விருத்தமென் பதுமுணர் கிலரற்
புதம்புகல் சரிதர் பிறப்பிறப் பலக்கட் புங்கவ ராற்றிற் று சகமும
போந்திடா தைய மின்றவை யிலாத புராரிபைப் போற்றும் ரீரப்
சுதந்தரன் வீடும் பெறுவரென் றிறைஞ்சித் துதித்தர ரணயசங் கராபின்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே

(௮௩)

சங்கரர் நீல கண்டரைச் சார்ந்து தமதுகோட் டேகவலாந் துவிதஞ்
சாற்றுபு சிவாந்து விதமறுச தொருமை தாங்குகொ டுட்டன ரென்ற
ரங்கவ மதிப்பா னராரியை யேவி யதுநிரிந் தாற்றிடற் கஞ்சி
யவாடி பணிந்து தீக்கைபெற் றுய்த்த வருட்கதை கேட்டிலர் சரிதர்
மங்கள மலமான் மணானீ குடுமியி மற்றுங்கள் னைங்கர யங்கோ
வனிதைவேண் மெமென் புத்திகன் னிகையை வழங்குவன் மணந்தான் மனையிற்
துங்கமார் தரவீற் றிருத்தருள் கென்று துதித்தன ரணயசங் கராபின்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(௮௪)

மண்டனார் பாற்றற் கோணிலை விவரம் வயங்குமா ரென்றென்ற வழங்கி
மறுத்தன ரவாகோள் சங்கர ரென்ற வழப்பொநி சரிதரிரா நீல
கண்டர்பாற் சிவாந்து விதமறுத் தொருமை கண்டன ரென்றெரு சொல்லாற்
கழறிற்றே வஞ்சக் கருத்தினே விரித்துக் காட்டெம்ச் சங்கர ரிந்து
கொண்டசே கரநான் கடன்மதிப் பாஞ்சார் குதல்வன வேட்டங்கட் கமலக்
கொடைசெய லாற்றே ணுணவனி துகில்புக் கொண்டுனப் பூசிப்ப செவனாக்
தொண்டனே னெளிமை கண்டு நீயெயன் றுரிசறுத் தருள்கெனத் துதித்தார்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(௮௫)

சாத்தமா மத்ததைக் கடிந்திட முயன்றச் சத்திவிகோ பத்தினுள் வருநி
சுவந்தரி யலக டித்துதி செய்தார சங்கர ரென்றவிச் சரித்
ராத்ரார நீல கண்டர் பாற் சிவநீக் காங்கிப் பெறுததை யயிர்சி
வானந்த லகரி சிவபுகங் காதி யன்புநால் சொற்றதை யறையார
தீர்த்தசங் கராபின் சிவவபதே பூசைத் திரவியாஞ் சேர்ந்தென்மா வனகமார்
நிறலிலே னிருந்து மடிமுடி யவருட் தெரிந்தில ரவைதெரிந் தடியேன்
சோத்தஞ்செய் தெங்கன் பூசிப்ப னீயே துலக்கியேற் றருள்கெனத் துதித்தார்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(௮௬)

(২৪)

(୨୨)

(அகம்)

(50)

மூலமே யிரத்தங் காலசசெந் துகிலு முடைபட வருந்திப்பன மருநது
முயனறுநதீ ராம லகம்பரத் துணையு மோசமாய வைத்திய பதியை
யேலுமா துதித்தல் தேவலென றுணர்நதே வினரைக்கொல வித்தொழித் துள்ள
யிறுகவா ணவத்தாற் பிடிப்புண்ட பசுவா மிவாசிவ னென்றனா சரிதா
சூலவா நகையே யுனையசங் கராபின் சாரி சேகர வெனெழுந
சாரிந ளருளா லிரிந்தமெயரு ஞானஞ் சாரந்தது மோக்கடா உ ிரமாரு
சூலவேற கரலின் நிருவடி மலரே தொழுதினதே நெனறுநத னுகித்தா
தொழுத்தகு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரன்

(106)

என்னையி வந்தை கரணேதா னுரி யிருத்தல் முகியயுந் (மவந்த
மிசைத்தசங் கரீந் தரியப னுரி யெவருந்ருபு தரவிடைய வ மித
துன்னினா கயிலை தென்னவா லாங் சுந்தரா கமிஷைய
சுழலிற் பட்டுரைத்தாரவாகமிழ மறையிற் சொன்னவா ரிவாம ம் (107)
பன்னின் ரோவச சங்கர ரெனெழுந பறகண் ருந்நா டே
பாறின் னினமான மிப்பரு ளமுதே பா லிசின் மருந் ப்பவ
தொன்மைவீட ளித்தாள் நென்ற வேண்டின தீத தூபம ம்
தொழுத்தகு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரன்

(108)

சுந்தரா கலைக் கேட்குகாத துந்தரி நரதா ரோ ஸயா பசு
தருமந் வினப ல்வக மயினச கமர குரூபக
தவரு ினராம கயிலைசுந் ததது பாபருந் தாட ஸ வர
மவவுடல கயிலை சென்றது சமாதிக கவரிய லிடமி டென
விவசித்த புத்தமே யுனையசங் கராபின் நென்மன ம் (109)
லெழிலியை யெழிலிக் கந்தரநாத னி ரசலை பதியினை யடக்கடித்
துவகவின் புறநெரு ஞானமவாழ வகன்று துதித்தருந்ரு பாரி ந்நார
தொழுத்தகு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரன்

(110)

ஒருவாவண் கயிலை சென்றன ரெனவே ரெருவாகா ருசியினி ரகா மாட்சி
யுயாதனிக் குளவ வுடலுதைப புறநரு குபசரிப புறநின் தென்ற
நிருவரு முயாவே சொல்வந்தா ருணமையேறபிற் றூகிவண் பிற்ரு
மிலபுகழ் சொல்வந் துரைத்த மாறி யினன்ன பொய்யெனத் தெளித்தா
ருரைசெயசங் கராபின் பறகளுஞ் சிவனசீ ருரைப்பதே தாலுமற நவற்காண
புறுவவே கண்கள பூசினத் திருத்தொண் டெருறுவ கரவகளைஞ் ஞானமும்
துரிசற நினைப்போன் முதத்தனே யென்று துதிக்குமா நருணமது ரோச
தொழுத்தகு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரன்.

(111)

ஆதி என்றதால் துப்பாகையும்தக்கமதுவது ததைகளுவ்கொண்க இவையுள்ளோகத்ததுள்ள.

கருணைவா ரிதியே நின்னடி முழிகள் காண்புறக் கருதிமா லயன்முற்
 கருவிலங் கெகிஞாய் வான் புலி யுழன் றுவ காண்பெறா யென்முனைவ விதீ
 தெரிதரு கிற்றி யென்றுசங் கரஞா நிருத்தாதி யுரைத்திடச் செயுமா
 தேவனே நாயேன் நீயனே யெனினுந் திருவருட் பூத்திபெற் றெவரும்
 பரவுசன் மாகக நிலையாய்ப் பவஞ்சப் பந்துமற் றகன்றொளிர் பெரியர்
 பாததுளிகளென றலைக்கொடு நாளும் பாங்கினிற் பணிதொழில் பூண்டேன்
 றுரியனே கடந்த சோதியே வாதை தொலைத்தெனைப் புரத்தனின் கடனே
 தொழ்த்தரு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே

(௯௯)

சாம்பின் றொண்ட ராம்விரிஞ் சாதி தஞ்சரர் பிறர்களாற் றுதிக்கத்
 தகவந் தமையெண் ணும்பொழு துனையே தலைவனென் றறிகின்றார் பிறர்க்குந்
 தாம்புகல் கின்றா முத்தொழி லாற்ற றனிலுனைத் தானியம் பிறரைச்
 சார்பத ராக வுணர்கின்ற ரென்று சங்கரா துதிக்கவா ருளுசெய்
 பாம்பணி பரம நாரம்பர மெனுமாற் பட்டுழ லாதெனக் களித்த
 படிமுழு தோம்ப லன்பர மெனினுந் பகாங்கனன் விராங்கரு ஞாதற்சே [வாய்
 தோம்புகன் தறுவென் றுளவர்கொளா தெந்தாய தொண்டனென் வேட்கைமுற் றருள்
 தொழ்த்தரு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சேகரனே

(௧௦௦)

இருவினை யொப்பு மலபரி பாகத நியைபின்மேற் சத்திநி பாத
 ரெய்துவர் துவாத சாங்கத்தெம் முடனா யிரண்டறக் கலந்துவா ழின்ப
 மருவிலர் பிறவென் றிரங்குதன் கருணை வயகதஞ யப்பெயா வாயமை
 வயக்குமா மதுரா புரியரு ஞருவம வகிததுவீற் றிருந்தருள் கின்றாய்
 பருவயின் றெனக்கென் றொதுக்கினின் னருட்கும் பழுதுசொற் றிடவருவ கொல்லோ
 பாவியே னுலென் றினைவதென் னுள்ளம் பசுபதே யுமாபதே பரம
 துரிதமுற் றகற்றி யெனைப்புந் தருங்க சோதியே நீதியே துலக்குந்ந்
 தொழ்த்தரு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே

(௧௦௧)

சோமசுந்தரமாலே முற்றுப்பெற்றது.

தன்மையார்ந்த பிரமரூம்பிகை அபிராமம் (அழகு) நோக்கிப் பிரேரிக்க வுற்றுச், சததுகளின்பாவனையால் விவாகரஞ்சாராது, அது மீட்ட பரணியாய்ச்சகலதேவர்களாலும் பூசிக்கப்பெற்றுச் சிவையினுற முடிவப்பெறுக லை வாய்ந்து, ஸ்ரீசைலத்திலுள்ள மல்லிகாரச்சுனலிங்க நாயகபெற்ற சிவ னெனவும், தாவுதலைச் செய்து, நைநிறாராது, பிரிய கதுடன்சூழுகின்ற பி ரமரங்களின் அழகும், நல்லவாச்சையுஞ்சாராது, போகமிககாராகு அலங் காரமாய்ப் புஷ்பங்களாரை பாராட்டி ஆசகராய மங்களகரமாய் மல்லிகைக் கொடிகள் சூழப்பெற்ற மருசாரபெனவுங் கொள்க.

(ருக) சிவபிரமர சிலைடை. பிருநகியரகியரினபுநநத தது, அசுரனாகி யகரியின கொவததை அபநரிசது, வினடுவினிடகதுப பரியமுற நு, நாத தததுவஞ்சாரநது, பகரகாஸிய வெளரிய ஸூபியாயப, பயகதால் மனமதன ல் ஆதரிககபபெற நுக, தேவகப பசு திவ்ரால்ல அனபபெற நு, ஸூசைலவா சியாய, வியாபகியாயப, பிமாபாய பகிபனா ஸெனெனவும், பெணவண் டுகளுவபபச சரிகதுச பரிபசரப பாகிசது, வசாதகால் விருபபுறநு, மகா அசுதவுருதகாங்கி பசுவிருபபச நூரிடமாய, மலா வனநகனிலுற நு, நல்லஇறகு பொருநிப, பாவசாதிசோசாராது எவகுா திரிகின்ற ஆ ண்வண்டு எனவுநசொளக பாசவா — வாசதசால்ம. அசு கப — கருமை

(நாடு) சிவபெருமான் பதம உடையது) 4 ம் பெரு நரசிங்கபெருமான்
 க்கு, ஞானபாயா பரிசுகளாக விநாயக அந்தரங்கேயம் கொண்டு நரசிங்க
 மாதிரி சரிபாப அநாமாபபரிசுகளாய் பரிசு வாடியாய், செ
 ய்ய சடாமணம் கொண்டு பரிசு கொடுத்தமென்று, அ
 கோபனைசருணம் கொடுத்தமென்று, பசுபத நாமகாண்டையே சீக்கிரம்,
 யிரகாபலிசுதற்கு விநாயக பரிசு கொடுத்தமென்று பரிசு விநாயக
 கருதியாய், பரிசுகளாய் பரிசு கொடுத்தமென்று, சீக்கிரம் பரிசுகளாய்
 மினன்கொண்ட சரிப பரிசு கொடுத்தமென்று

(ரு) சிவ பரம ஸுப்பா விமாபி ஸயய, பரிநிவேராமணி
அன்பாக்ருபதேசெனெடுபிரணவசைலம் ரமணயான, உபசரீகதிபாகிய
பார்ப்பதியைக்கண்டு களிப்பால் புத்த, உலகா சக கதியானத துல்லாவடி
நீலகண்டனாகியமயிரிடை தியானிககினை யான, எந்தஇட சஞ்சுகும் அருநீச
னெனவும், மேவநோகுகும் உச்சிசெகொண்டையபுற பன்ம, பணிநிவே
ஷ்ட சேவிதகலாபியும், கேசிரானமுள ிதப, வெளிநி டுதினற பேகநக
ண்டு நடித்து உத்தியானங்சளி லுலாவடிதபாபெய்க முந்கில நீலநிறமுள
மயிரிடை தியானிககினை யான எந்த விஷங்களுக்கும் அருநீசெனெனவு
கொள்க.

(ருச) இதுவுமது. சஞ்சக—மின்னல.

வேதவனேச ஸ்தவம்.

காட்டி.

மணியின் ணனைச்சார் வீரகத்தி மடியப் பசுபி மாபிழருக்
தணிவந் துதைத்த காறுக்கி யாகிக் கயவணின் றுநர்காட் சி
கணியன் பருக்கோ ரிடருநின் கணத்தீர்த் தருநீரோ லெநதுபு துநிபிபன்
மெணியிற் பணிந்தேன் வேதவனத் தெநநா யிபமந் முகமணியே. (க)

திருவாழ் வடியார்க் கருளுண்டன் சிவப்பி மேம பிண்டனையை
தருநீர் சுண்ட னன்பநிக டுதைத் துண் ணருளா மதகண்ட -
னிருளார் விபத்துத் தெறுசண்ட - னேக தநத கண்டனுல
கருண்மா சவுண்டன் வகரதுண்ட ஞய கடுண்ட ப னிகின் றென். (உ)

பரம னுதி யந்தமிலான் பவஞ்ச முதல்வ னித்தியனே
துரியன் ஞான மயனேகன் துருவு மயன்மாற் கமேயவருநி
பெரியன் மனம்வாக கதிதலன்னப் பேணிந் துதமுசங் கராகருநும்
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம. (க)

தனது சத்தி யாதிசத்தி யநநா சனநகன் சுருவாங்க
மனசைக் கவாமா மணிப்பணியன் யருநித் துநிசும் மியாகசடி
யனக பரைவித திரையா னனனென் றேதது மயங்கருநம்
வனிகை யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம. (உ)

ஈசா னுதி யையப்பிரம விருத யாதி சடங்கசக
தேசா ருயம ணிவிழுப்பா னுறு கசுது வாத்த
வேதர் பெரிய நினை பெகரோ லெய பென ஈசக கருநாஸ
வாசா மயாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம. (க)

ஒருபாற் பவம ருவுவாரி மந்மருநா லெயவாரி கழ்ந்தே
யிருவே றுநா லெநன் சிபுபாற் தெமபவைய வலியுது
மருந்சார் பிபமா கருவருவ வனகதரி னனவகன் மாகப்பித்த
மருமாண் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம. (ச)

அரமா தேவ தேவேச யாரி புராந் வாரிசிவ
வரதே வாதி தேவவென மரபின் யருகது மெனக் கருநக்
கருநுநீல வெனத்தொழுவார் கவ ர்சி கழநநாள் கறைக்கண்ட
வருமாண் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம. (ரு)

சென்று வணங்குஞ் சுராசுரந்தஞ் சிரமந் தார தாமந்நைந
தொன்று பவாம்பு திப்புணையா யுமைபா விபமா முன்மலர்த்தா
னென்றும் பணிகின் றேன்சம்போ வென்பார்க் கின்பே யருந்கனக
ஊந் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம. (க)

வேத மூல விருபாக்க விசுவா நிக்னே விசுவேச

போத சிவமுகம் கண்ணியைப் பொறுத்தேன் தருளத் திருவுளங்கொண்
டோது கடைக்க ணைக்கியென யோம்பு கெனவேண் டினர்க்கருள
மாதர் யாழைப் பழித்த மொழி மனா லேவத வனேசகம. (௭)

அடிசார்ந் தவாப்போற் றற்றாநிற்கை யலுந் நெழை பானி லேதோர்ந்
தடியே னிடர்தீர்த் தருள்கமறுத் தாயே னியே வற்சலன்சா
ரடியார் கெண்மெய் யாங்கொலுந் னண்ண லெனு மன் பருக்கருளும்
வடிவார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேவத வனேசகம. (௮)

பீதி கர்வெஞ் சொலகொடியர் பேதை யேன்பால் லெம்மறவி
தூத ரணுகிற் றுண்கின தாட் டிணையே சலியா தென் னுளத்தான்
பாத விலைப் ப வருங்கெனநிற் பனிடநார்க் கருளும் பரமசிவ
மாதர் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேவத வனேசகம. (௯)

செயலற் றயர்ந்து கிடந்தாமலா நிகர்வாரம் தாறுப்போல் தறிவிழந்து
மயன்மிக் குறுங்காற் கங்கைமதி மலர்பொன் டேவனியே வடிவாந்
னயமிக் குறக்கண் டெவருவன் குறுகெனவேண் டினர்க்கருளும்
வயமன் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேவத வனேசகம. (௧௦)

கால னூர்திக் கன மணியென் காநி டுறுவாரம் சார்பரீ
வால விடையி லெழுந்தருளி வந்த மகனே யஞ்ச லெனச்
சால வாசைப் படுகின்றேன் தமியே மெனப்போற் றினர்க்கருள
மாலில் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேவத வனேசகம. (௧௧)

தார மகவா திகமென்பாற் சார்ந்து ரோழிக் தாமக்கென
ரார வேண்ட லென்னையெனு மவநி யினறநின் சிவாயம
கேர வரைத்த லேயருள்க நீமல வென் றாக் கருக்கருளை
வாரி யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேவத வனேசகம. (௧௨)

என்னை நோக்கு தெரிவியை வயல்புற யற்கென நினைவர்க் குத
துன்னு மைய காலமெனக் குள்வாந் தோலுயரம் தாந்
மின்னு நின்மா மேனியுள மேவ யருவென் றுந்க்கனிந்து
மன்னு யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேவத வனேசகம. (௧௩)

ஈச நாயே னிவ்வுடனின் நியாத ஞாநித் கமபுத்தகம்
லாகின் மயக்க முந்நினை யா தண்ணு னினதற் பரவந்து
தேசி னுருவென் னுளங்கொருமத ந்நிறை யாநற் கைக் காங்குகிக்கு
மாசில் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேவத வனேசகம. (௧௪)

கிழை நிரோப்பா நிடமிலதாய் நெடிதாயச் சனமல யமனேக
வழிசெல் காலைய் நெறியை மாற்றி மனசுக் கின் டெனநியே
விழுமி தருளாய் சாம்பசிவ விடைமேல் வருவா யென வருளு
மூல யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேவத வனேசகம. (௧௫)

எந்நாட் கோர ரொளாஞ்செல் வேளே வந்நாட் பராதினன்
மண்ண தரவு வேறில்லேன் வருத்து மனைய வெந்நிரயந்
துன்ன தருள்வாய் சுகப்பிரத் துரிய வெனுமன் பருகருந்
மன்னின் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசநம்.

(கௌ)

அலவக னுணை* யுமைமாத வாழை ம யிடைக்கண் னேனாட்டமே
அலவகப் புரிந்து தென்றி. நசகம்காண் னுயாதித் தருடி பிறானைய
நல்லுசய பரின் தவாதுணைய நயவே நெனவேன் டியவருளும்
வாய் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசநம்.

(கௌ)

தீய மரணம் வருமவருமன் சிந்தா குலப் பித்தானே
னைய வகதி யாகருள்வோ னீயே நீல கண்டவெனக்
கேய மரணம் யாதித்தான் கெந்தா யென்பாக்கி னினிதருளும்
வாய் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசநம்.

(கௌ)

வரம்பின் றினைப் பழித்தாருந் வரம்பின் றுயிர்முற் றுயிர்கொள்க
தரத்தை யினைந்து வெருநுமெனினினை யுயிர்கொள்க
யிரந்து தொழுவா ருயவருள்செய் மரணமெனினினை
வரங்கொள் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசநம்.

(கௌ)

வேறு கதியின் றன்பரிடர் யீட்டு தெழுவோ பிறப்பறிப்பி
னேறு துயருற் றுற்றோமே யினைகின் மீறோ யாதித்தருளாய்
நீறு பரவுந் தருமேனி நிமிர்ச்சுஞ் சடையா பொயவருந்
மாறில் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசநம்.

(20)

உண்மை தெளித்தாப் பிறப்பிற் பை யெழுதிது மோகக் வாழவுந்ருந்
திண்மை யெழுததைந் தென்பாநாத திகழா மருவா தென்செய்கேன்
தண்மை யருளா னறத்திறன் தந்தா நெய்தா யவனவருளும்
வண்மை யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசநம்.

(21)

நாத கெளரி நாதசெகந் நாத சரண்சாரந் தார்க்கிரவரு
நாத துயர்தீரத் தின்பளிக்கு நாத வொளிமுற நிலகருவ
மாத குறவந் நினைபென்றும் வணங்கு கினறே நெனவருந்
மாதர் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசநம்

(22)

உண்ணை யிததும் பூசாது யுஞ்ஞ உணரே னுணமுறைமுன்
தண்ணை யடைமாரக் கண்டருக்காச சமனை யுடைத்தத் திருவடையே
யெண்ணை யளிக்கு மெனத்துணியே யிருகப் பிடித்தே நெனவருளும்
வண்ணை யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசநம்.

(23)

காந்தா தாதை சுதந்தரோ கருக்கே பருடி யயிலேச
தெந்தால் யானே துரோகமவை யியற்றற் கசுத்த நெனவருள்வாய்
தெந்தா ரிதழி வேணியனே தெர்யென் னிறியே நெனவருந்
வாந்தா யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசநம்.

(24)

*. அலவகனம் துணை எனப்படுக. மா தது உறவு எனப்படுக.

தனையகூர் சேல சாமபவிசே தான கால நானேயவ
வியல்பாத் திரநீ யேதாதா வேற்கி லேன்மற் றவர்பால்யா
ஹ்யுமா நின் பான் மெய்யன்பே யுறுவா னருள்கென் றுர்க்களிக்கும்
வயமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௨௫)

எனீநீ பசுவென் றுற்பசுஜூ ரிறைநீ களங்கி யெனீற்சிரமேல்
வனேவா யொருநா வின் றெனினீ வனேபாப் பிருநா வினநினைச்சார்ந்
தனயா வவைமுற் றய்ந்தனவேன் றருளாயிருனீத் தெனவருளும்
வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௨௬)

சமநோய தலைகண் மார்பிரமே கந்நோய் மூலஞ் சுரம்விக்குண்
மயலார் விடம்வார்த் திகஞ்சூல மகநோய் தெறுமா வைத்தியனீ
யுயர்நீற் றவிழ்த் முதவியவை யொழித்தாள் கெனுமன் பருக்கருளும்
வயமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௨௭)

என்னை யடர்துன் போபலநா னேழை யாற்றா தினைகின்றே
னன்னீ நீயே சகலான்ம வந்த ரான்மா வடிநாயே
னின்ன லறியா யலையருளா யெந்தாய் நந்தா தெனவருளும்
வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௨௮)

யாவ னிடத்தோர் கண்மெனுநின் னினிய கடாட்ச முறுமவன்பான்
மாவம் பூவு மருடாதி வளர்தா னியாதி பொருள் வடிவாய்
மேவுகின்ற ரெனிலுனருள் விளக்கம் விரிப்பா ரெவ்வில
மாவண் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௨௯)

அன்னை பிதாவாம பவானிபவ நகமுன் னெனீர்க்கு மிருடானி
துன்னு மிருடன் சிவைசிவன்முச் சுடாகூர் நயனி திரநயன
னென்னு மிவரம் புயமலர்ததா ளிறைஞ்சு கின்றே நெனவருள
மன்னும் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௩௦)

தலைசே கரன்கா தலிகமலக் கண்ணி யனீநீ யென்பவநோய்
தெனிலைவா ளெக்கிப் பவக்கடலிற் றுனோந்தாழ்ந் தின்ன லுறுமெனேநன்
னலமார் கரைசேர்த் தருள்கென்று நமக்கு மன்பர்க் கருள் புராயும
லலமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௩௧)

பூவுல நயன காந்தியிடப் பாலொண் டொடிவெம் பணிப்பணிகள்
வாவ மதிக்கேசே காமுதல மருவார் தரும்பே றலம்வேண்டா
ரீடு களத்த சாம்பசிவ நிமல வெனவேண் டினர்க்கருளு
மாலில் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௩௨)

யாவுநீயா தலிலீநா நென்ப துறவு பகைநொதுமன்
மேலும் லிசுற் பவுணர்வேதவ வித்தி லுறுமா மயலேது
பாலை பாக வவ்வுணாவே பஸிப்ப வருனென் பர்க்கணித்த
மாவண் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௩௩)

பாவ னிடைத்தோன் நிடுகிலேசு மிலய மாசு மிப்பவஞ்சு
வெ மனேப பிறப்பிறப்பில் விமல சிவபா வனேவனியே
பொலிய சிவமே நாமம்பே றுதவு மென்பா ருபவருளு
மாலை யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசநம.

(௩௬)

பேதக மிபு பம்பராணன் செருக்கே யகந்தையாதிதோலன்
தேச வழக்கந் திடினைய னிலங்கு சிவமா கின்றேனப்
பாக முறும வுருள்கென்று பரவித் தொழுவார் பயன்பெ ரச்செய்
வாக யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசநம.

(௩௭)

சிரத்திந் தனற்கண் கபாலகரந் திகழும் விடஞ்சார் களம்பலிப்பூட்
பொருத்த மெவன்பா விலையவனைப் புகன்மாதேவ துல்லியஞ்
வுரைத்தி லேன்மந் றுன்னேனென் றுனைப்போற் றினரிள் புறவருளும்
வரத்த யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசநம.

(௩௮)

களந்த வாமன் கறைக்களன்கைக் கபாலி துதற்கண் கலைச்சுரஞ்சு
கிளத்த வெவனெ னிலார்பிறரக் கிழவ னல்தோர் தேவுளநா
வுளத்து நினைவே னினையேனென் றுன்றன் பணிவார் கருள்வாணி
வளத்த யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசநம.

(௩௯)

காம ருடலஞ் சுகவாக்குக கவின்கடர் மனைசேய் மேருநிக
ரோம முதலெ லாமிருந்து மென்னே நின்னே ரன்பிலையேற்
ரோமி லன்பே மருள்கென்று துணைந்நா டொழுவார்க கிளிகருள
மாம யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசநம.

(௪௦)

உன்னின் வேறோ தேவுளதென் றுணரே வெல்லா முன்னுடைமை
யின்ன முறையா னீராளு மினிய சிவோகம் பாவனையே
நன்ன ரருண்மா தேவவென நவிலப் பெரியாக் கருள்பரா
வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசநம.

(௪௧)

நினதாம் பெருமை யென்னெளிமை நிறைத நன் னருளுஞ் காஷ்டய
னெனையோம் புகழிற் றுதிக்குமுர னில்லென றுதித்த விதனரிசன
புனரி பொறுத்தி பிரபுவென வுரைசங் கருக கருள்பரம
வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசநம.

(௪௨)

அருத்தி மிகப்பல் புயநகமணி யனக வினைய சிவபுயநக
விருத்த துதிக்கொண் டிதைத்துதிப்பார் மேவ வரோகந் தீரககாயு
ளருத்த மனைநன் மகவாதி யருள்க வெணுஞ்சங் கரர்ககளித்த
வரத்தன் யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசநம.

(௪௩)

இன்ன துதியன் பாலம்பி கேச யாவ ரினி துரைப்பா
ரன்னர் மாணத தெப்பயமு மடைபா ன்நாம் புயமலரி
னின்னையேகண் யெவருளாய் நிமல வெணுஞ்சங் கரர்ககளித்த
வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசநம.

(௪௪)

வேதவனேசஸ்தவம்.

௭

அ -- ஸ்ரீ ஸ்வர் பரித்குமரே ராண தாத நத்திருகருஞ்
 டவ்வ பாண்ட பாசாங்கு சஞ்சார பாணி சிவாந்த வித
 உலக பிதாபன மோனியொளி யெமையோய பு வென ரூககருளும்
 ஸாண்ட பாண்ட பழித்தமொழி மனா லேத வனேசம

(சு)

சாண்ட பாண்ட வடவாந்த சூனாதி பைமோசம்
 சாண்ட பாண்ட பீடதந் நமாந்த ரி
 உலகையழப போதுந் துதிப்ப வெயருளும்
 உலக பழித்தமொழி மனா லேத வனேசம

(சுக)

சாண்ட பாண்ட பீடதந் நமாந்த ரி
 சாண்ட பாண்ட பீடதந் நமாந்த ரி
 சாண்ட பாண்ட பீடதந் நமாந்த ரி
 சாண்ட பாண்ட பீடதந் நமாந்த ரி

(சுரு)

சீவா சிவனோ சிறந்த சீவன யவருயந் திடகொருநச
 சீவ ரெனாமா கொடுத்தனைய சீவாசிவ ஸூகியபுரியுந்
 தாவ் வருகூட பவானிடன சரணே சரணென் றாககருளும்
 மாவண் பாண்ட பழித்தமொழி மனா லேத வனேசம

(சுக)

சீவாபச ருவாஸாந்தாடூ சிறுதகச சுருக்கிட பிராணனை
 ஸீவா ஸீவ மனமபுருவ நிறுத்தி நிவிர்த்த பாசாந்த
 உலக பழித்தமொழி மனா லேத வனேசம
 உலக பழித்தமொழி மனா லேத வனேசம

(சுள)

உலக பழித்தமொழி மனா லேத வனேசம
 உலக பழித்தமொழி மனா லேத வனேசம
 உலக பழித்தமொழி மனா லேத வனேசம
 உலக பழித்தமொழி மனா லேத வனேசம

(சுக)

உலக பழித்தமொழி மனா லேத வனேசம
 திடமொழி மனா லேத வனேசம
 சுடாநீ யமம யுனமையெனத் துதிக்கு மன்பாக கருணபுரியு
 மடனி பாண்ட பழித்தமொழி மனா லேத வனேசம

(சுக)

திசுழிப் பவருசுரு சகியமிந் தியாகு னியமே பிராசுருந்
 தருத்த பவருசுரு சகியமிந் தியாகு னியமே பிராசுருந்
 புகலெபற நயகன னே பருணீ புரிவாய் பரிவா யெனவருளோ
 வகைய பாண்ட பழித்தமொழி மனா லேத வனேசம

(ரு)

விவர விந்தி பிரதிபடை விதயா சாந்தியதையென
 வுரைசெய் கலைபை துன்பணிசெய தறவீற நிருநத ருளுஞ்சிவையே
 யானி லபின்னை யாமுமையே யருளா யடியேற் கெனவருளும்
 வாமன பாண்ட பழித்தமொழி மனா லேத வனேசம

(ரு)

அகாத பவஞ்ச பங்கததி லமுந்தி மனையா தியசுமைத்துன்
புகாது மோக பாசக்கட் றெழும்பு பாகம வலிநின் :
மிகாம லிருணீத் தெனக்கருநாய விமல வேமன பாடகருநு
மகாஅ யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்.

(102)

அன்னே சேசக் கரைநினைநு ளாற்சித திவையா நுநிவயாந்
நன்னர் மூலத் தொததுச்சி நண்ணி காபோ பாசனேப
யின்ன லறச்செய் துய்சின்ரு ரெனவேண டினாக்கரந கிளிதருநும
வனன யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்

(103)

பின்ன மறயோ கினிராசி பீடத துறைந்து மசாகால்
முன்னு ருநே சனைச்சார்து முந்து கணேசா நயர்கோளா
லுன்னு சிருட்டி யாதிபுரி யுமைமீய யருளென் றுர்க்களிக் து
மன்னு யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்.

(104)

உலெவின் பாலே வெனறநடைபூண் மெலுபுத் தகங்கண் மணிவடவகைத்
கொசெந் திரகோ டிகளொளியிற் குலவு சிவையை யொருமுறைபுன்
னிலெவ ரேலவாக் கிறையவரே பென்று தொழுமன பருக்களிக் தும்
வடவ யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்.

(105)

பாணுகோடி யொளிமுகச்செம் பரப்பற் சிவப்பாம் பல்லண்ட
மான வளித்தாய தனுக்கண்பா சாவது சேசை நினை சினைப்பீபா
மேன மதனு மோகமுற விளவது வாரொன பாககருநு
மான யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்.

(106)

படாசெம மணிதா டவகமுதி பசும்பட்டுடையாய் செம்பொனொளி
கடாநின் னுருகோக் குநாநிருவைத் துலங்கச் சலியா திருத்திடத்தம
புடைகொண வெப்ப ரென்றுனருள் போற்றிப் பணிவா ருயவருளும்
வடவ யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்

(107)

அரச மனுசே கரபீச மாசிப் பரைபெர் விற்துநதாய்
வரபா வனமாய் சின்வதன மாரபு குய்யம பேருளதென்
துரைநின் சொருபந் தியானிப்பா ருமைநீ யெயென பார்க்களிக் தும்
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்.

(108)

அன்னே சிலர்பல் லுழியுந்துன் பணுகார் விற்துத் திறையச்சார்
பின்ன மின்பத் தடங்கடலி வென்றுந் தினைத்துப் பவந்தொலைத்துத்
துன்னு நின்ரு ரருடிபெனத் துதிக்கும் பெரியர் துணையாய்
மன்னோ யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்.

(109)

சடைக்கண் ணிமைப்பா லிறைமைபெற்றீடுக கருணை கடலிற் றுளிபெற்றே
படைக்கு மயரு திடர்ச்சாந்தோர் பவஞ்சக் கடலீர் துவரோளின்
ஹடைச்செஞ் சரணுற் றுர்பெறும்பே துரைத்த வெவனென் றுர்க்கருளும்
வடித்த யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வனேசகம்.

(110)

ஆசை பெறுமா விடக்கடலாழ் தலைபன் பான் பராமுதகையே
 ஸீசை நின்றாண் மலர்ப்புனைபெற் நினைமும் பவவா ரிதெடநது
 பேசு லரும்பு ரணவின் பம பெறுத லெவனென் றார்க்குளிக்
 மாசில் யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசநம (௬௩)

என்று வாயி லொருப்படுநட் பிகல்போந தூராசை விடுப்பிழ
 னுன்று மலர்த்தா ணிழலின்பே துளைநது வாழ்வே னுயர்ப்பி
 யென்று பணிந்தார்க் கின்பளித்த வி மாசு லேசை பவான சிவ
 மன்ற யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசநம (௬௪)

பிரமா தியர்பொன் முடியுரினிப் பெரிதுந் சேப்புந் றொளியெழுநத
 தரமா ரொளிகட் கொளிரீயே தரும்வாய் காட்டு நின்னடிக்கே
 டரமா நமக்கின் தேனுமைகண் பார்த்தாள் வாயென் பார்க்கருளும்
 வரமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசநம. (௬௫)

குழலிற் பிறைவண் கொங்கையினுட் குலத்தார் தனுக்கை மலர்ப்பாணத
 னுழல்வண் டருள்கண் ணுறத்திகமு முமையே யீச னிச்சையுரு
 வழுதி யகில காரணியென் னம்மே யென்பாக கருளமே
 மழலை யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசநம (௬௬)

விழ்செம் மேனி நாக்கழைவல் விழையின் சரிதத் தெனசெவிழே
 மனாருகு கணைமுகக் குடன்முடியிற் தொளிபெற் நிண்ட முறுமானிவ
 வழியென் மனஞ்சென் றுயவருளி மாசு லேசை யெனடருள
 மழலை யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசநம (௬௭)

உணையிற் நீரை சிவதாரை வேத சார முழையாரை
 பினிய தயைவா ரிதிபூரை யினெலெம் பவசா கரபாரை
 கனிசொற் கீரை பவதூரை கெளரி நயவென் றார்க்கருளும்
 வனிதை யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசநம (௬௮)

வினையில் தீரை—சிருவந்தியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களில் தீரமுள்ளவன்.
 சிவதாரை—சிவபத்தினி. முலைஆரை—தனங்களில் ஆரமுள்ளவன். பூரை—பூரை
 தவன். பாரை—கரையாயுள்ளவன். சொல்கீரை—சொல்லால்வென்ற கிரியையுடைய
 உன். கீர்—கிளி. பவதூரை—பாவத்துக்குத்தூரித்தவன்.

பொலிதண் ணமுதாம் புதிசாரம் போதா னந்த நீரமளி
 மலர்செந் நீப மணிதிப மணிசெய் சாலை பொன்சாலை
 சீலைகொ ளுமைபா லெனதுமன நிலத்தது வாழ்கென் பார்க்கருளும்
 வலிய யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசநம. (௬௯)

சாரமும், நீரமும், நீபமும், தீபமும், சாலையும், சாலையுமாகிய நிலைமை
 யைக்கொண்ட உமையென்க, நீரம்—நீர். நீபவனத்தில் ரத்தின தீபமாகி விளங்கு
 கின்றவன் பொன்மதில் சூழ்த்த மணிக்கோயிலையுடையவனென்க.

சடைக்க ணுலேரலை மணமாலே சாமர் சீலை சுதலிலே
 யிழங்கட் டற்கோர் கூலைதவ ரிதய சாலை செகற்புலே

புடற்ப வஞ்சேந திரசாலையமாகென் னுளத்தென் றாக்கருளும்
வடிதத யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசநம

(௬௮)

லோலம்—சஞ்சரிப்பு. அன்பர்களுக்கு அருளச் சரித்தலால் சடைக்கண்
ணின் சலன முள்ளவனென்க. அன்பர்க்கு அமுதம்போல இனியனவே அருளுதலை
லீலையச் செய்பவன். லீலை—பிரபாசையின்மையை யுணர்த்தும். பவஞ்சேந்திரசாலைய
பிரபஞ்சத்தை நானுவிதமாக இத்திரசாலம்போலச் செய்பவன். கடலம்—கடற்கரை.
பாலே—புரப்பவன்.

உன்னு ளாய வுலகமெல்லா முவற்றின் பயனீ யுறுகின்ற
யன்னொ ளுருத்தா போதலா பாரி பாகத் திரளுயே
னெனரு லீலையான் மறையகருளா யினமயத் தாமயன் பாககருளு
மன்னொ ர் யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசநம,

(௬௯)

எனது லீலையுன் னிலையுணரா தேனடி மோகத் தோர்சிறிதே
யுனது பகிமை பித்தநினடீ யுருந்து மோடி மகாருமுற
லனாகத் தயப்பே யாமன்றோ வன்னு யெனுஞ்சங் கார்க்கருளும்
லனாக யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசநம

(௭௦)

எருகி யுணர்வான் மறைத்துவைத்தே காட்டு மியல்பிற் றுதலினே
தருகி யருளென் னுன்புசை சமைத்துக் கதவ மறைத்துஞ்சீர்
வருகின் யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசநம.

(௭௧)

நின்ன லுரைக்கப் பெறுமறைக ணினேப்பூ சித்துத் திருக்கதவை
யன்னாட் பூட்டு மாணை கடப் பரிதா யென்று மயவ்வுழியிற்
சென்னீர் புரிந்தாய் செந்தமிழ்சசீர் திகழ்த்துவ கருத்தோ நிகம்பரனே
மன்னே யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசநம.

(௭௨)

மனம்பார்க் கதித் தன்னுஞ்சுருதி மறுத்துக் கதவந் திறத்தருளென்
றெனையான் வாழீ சமமணிசொல லினிய மொழியின் வசமாகி
யனமாண கதவம பாணித்தாய் கரிது திறப்பித் தாயென்னே
வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசநம.

(௭௩)

நினையோர் தடைத லுன்னருளா நிமலை யருள்பெற் றவர்க்கேயா
மெனுமாய் தெளிக்குங் கருத்தோவா ளீசர் பண்ணி னேர்மொழியென்
றினிதாய் முதலி லெடுத்தாரைத்தா ரிதழி முடியெம் பெருமானே
வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசநம.

(௭௪)

பண்ணி னேரென் முச்சொலிப்பின் பயிலு மொழியா னென்றமையா
லெண்ணு மூலக மூன்றாதி யியன்முக் கரண மாதிகடந்
துண்ணெக் கருகு மன்பருக்கே யொளிரவா ளுமையென் பதுகருத்தோ
வண்ண யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசநம.

(௭௫)

பண்ணி னேரு மொழியுமையாள் பங்க ரெனமூ விருமொழியே
யெண்ணி யாழைத் தைத்தெழுத்தோ நெழுத்தோ டுசைப்பார்க் கெளிவருநின்

ஊண்ணன் மகிமை விளக்குதற்கோ வருள்வா சீச ருளியது
வண்ண யாழைப் பழித்தமொழி மனுவ வேத வனேசநம்.

(௭௬)

வீணு காண விதூடணியை விழைபண போலு மொழியென்றல்
வீணு மதனாற் பண்ணினுமெல வியப்புற் றெழுசீர மொழியெனலே
கோணப் பொருளென் றறிஞர்கொளக் கூறு மாசுக கருள்பெரும
மாணா யாழைப் பழித்தமொழி மனுவ வேத வனேசநம்.

(௭௭)

அனைதண் ணருளே யத்தனைச்சார வாக்து மதற்கு மவனவனுக்
கினிய கூறவேண்டுமதற் கின்றி யமையா ததமொழியே
யனைய மொழியு மிக்கிவ் வத லாருமெனகா சொபுகல்
வன்தை யாழைப் பழித்தமொழி மனுவ வேத வனேசநம்.

(௭௮)

யாவு மிருந்தவ கூறித்தலிளிற் கிடையீ டிலத்த னுமாமக்
காவி னரசர் பண்ணினோ நவிலபா வீரைய தாபது ணையு
தேவ வவச மாய்க்கதவந் திறயா திருநக ள்தன் னேனயா
மாவண் யாழைப் பழித்தமொழி மனுவ வேத வனேசநம்.

(௭௯)

அயர்வி லுனையுந் தன்வயமாக் கரசின் பதிகத் தருமபொருளி
னயமெத் தரத்தோ வனுபவித்த ளாத நீயே யருளிணலான்
மயர்செய் பவஞ்சத துற்றுழுவ மடமை மேமனா ருளாகிற்பேன
வயமன் யாழைப் பழித்தமொழி மனுவ வேத வனேசநம்.

(௮௦)

உனையே சீவ ரத்தினமென் றுறக்கொள் சுருதி புனைமறைககூம
வினைமா சலகாக கலதருளசார் விமலா பாலொண னாடுநனுமெய்
தனைநா முணர வாசோ சாராது திறப்பித் திலக்கினயீரா
வனமா யாழைப் பழித்தமொழி மனுவ வேத வனேசநம்.

(௮௧)

சுருவ சீவ தயாரிநீந் தானென் றுரைப்ப சுருதிகளவ
வரிய மூதலவ னுனையிரக்க மொன்றி லீரொன றுரைத்திழைப்
பெரியர் தரமித் துணைததென்று பேசற் கெளித்தா பிறைமுடியாய்
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மனுவவேத வனேசநம்

(௮௨)

நருவர் பூட்டு கதவினையே ரெருவா திறப்ப கெளரியவ ரிற்
பெரியர்க் கலது பிறர்க்கியலாப் பெற்றி போலம மறைப்பூட்டைத்
தெரிய விளக்குந் தமிழ்வேதந் திறநத் ததன்சோ செப்பவளித்தா
வரிய யாழைப் பழித்தமொழி மனுவ வேத வனேசநம்.

(௮௩)

ஊண்ணிற் காண வுமைநோக்கித் காணத் திறமி னெனுமிக்கயா
துண்ணல் விழியான் மலக்கதவ முயிரகன் காணத் திறந்தின்ப
ஊண் வருணின் செயல்விளக்கி நாய்வந் தருளிற் றோநதடைந்தேன
வண்ண யாழைப் பழித்தமொழி மனுவ வேத வனேசநம்.

(௮௪)

திருமுன் போந்த விருமணியிற் செயாங் காழி மணியரசார்
தெருஞ்செம் மணியைத் திருக்கதவந் திறப்பித் தருள் கென் றருளியதவ

வருஞ்செ யாசை யப்பொன்றே யன்பு புரிவாய் மைச்செயலோ
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வணைசநம்.

(அரு)

அரசர் தமது சுருதிதிறந் தாங்குக கதவ முறுமென்றே
கரையில் காழி மணியினையக் காப்பும் புரிசென் றருளியைநார்
பெரிய ரவர்தீர் சுருதியின்மேற் பிறங்கத்தெரிப்பர் பசுபதே
வரிய யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வணைசநம்.

(அசு)

அஃது காழி மணியரசி னுனை மேற்கொண் டென் றிருமுன்
சதுர மனைவியன் றுரைத்தனவே சமுதி திருந்தாப் புந்நரினமுன்
முதுசொல வரசரிர்க்கமி னீர் மொழிந்த துளவொகாண் டோசீத
மதுர யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வணைசநம்.

(அர)

நான்கு வேத மெனுங்கருத்தி தங்ங்ன சதுர மனையென்ற
தாங்க விரியு மெவலும்போ லைநகது தாலோ வக்கதவாம்
பாங்கின் விரைய மனைத்தனைபெய்ம் பரம வசையின் விகற்பமெவாம்
யாங்கு யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வணைசநம்.

(அஅ)

சுருதி நின் வாங்கா கவிரீர் சொந்த தனையெய் சொல்லுஞ்சுக்ம்போ
வொருமை யன்பர் முடிதூற்ற லுன்போல் யாவுங் செய்வலரத
சிருவா மறைப்புட் டகற்றவருள் செயலன் டுதர னர் செக்கிழார்
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வணைசநம்.

(அக)

காசி சுருகு வாய்வுடங்கு வருகென் றருளி யிடைமறைந்து
காழி யிழைச்சுத் துக்கொன்ற செயல்வ னைச்சே யவாகாழி
கேதா வருங்கா வருகதவப்பே றிகு வ வியனச்சென் றிறைஞ்சியதென்
காதா யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வணைசநம்.

(கா)

காழி மணியா சசிரு கண்க ளோயா மெய்க்கொளீ
பூழி லுணை சதாந துன்கோயி லுயாசநந்நிவ் வியிலிருபான்
மாழை மணிகேதா யிலிவணை யும வயங்க விருத்தி மகிழ்கின்றாய்
வாழி யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வணைசநம்.

(கக)

வியதினதோ திரண்டொரு யாழைக்கப் போங்க சுந்தரரைப்
பொய்யாய் பிரதி வும்பெமன்றிப் புக்கமோ பணிகள் புரிந்திலேமா
செய்ய தினதா ரகுளியார தெளிதற் கொளிகோ சிவசிவமெய்
மையில் பாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வணைசநம்.

(கஉ)

நிகம சாரத் தமிழ்பெறநீ நினைவேட் கையினார் சுந்தரரை
மகளிர் நினைவுத் தனையென்று மாட்டிப் புலியுய்த்த தனவேட்கை
திகழ வலிந்து பாடுவித்த செம்மை யுணராரக் கறைவதென்சீர்
வகைசெய் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வணைசநம்.

(கங)

சடைய ரிகைஞா னியர் தவத்தாற் றரும வாண்டு மகவினவ
ரிடையுற் றொளிரப் புரிந்தம்மக வ்னுக்குன் பேரா ஞரவனென
விடுவித் தருள்சந் தர்தமைமா னிடரி னினைப்பா ளொன படுவா
மடனில் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசநம.

(௯௪)

கயிலை தனிற்பாப் பதியுருவக கவினு ரிருசுத சிசுளவுச
முயவந் தமையோ ராரவாபாங்குறுதை விகமு மேரார வ
வியலந் தமிழ்சந் தர்பிறர்போன் றினபுந் றரென் பாபவடு மன்
மயலில் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசநம.

(௯௫)

நினதா ருளா னினைப்பெற நேரி லன்பா செயலா ரீன
றனதே யெனலோக கிடலோசந் தராபாற புரிபல் செயலுந்
தெனவோ ராரே லிசைப்படுத்த னி னு முடிபா ரிதழியனே
வனமார யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசநம.

(௯௬)

தூது நடப்ப வேலியது துரிடுசுந டேறயா டேகாவினபாற
காத லுறைப்பல வெறுத்திடமேற் கடுகோய புத்தந் விளக்கினையவ
வேது வுணர்ந்துஞ் சந்தரக்கன பெயதார பவகதை பென்புகல் லாம
மாதா யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசநம

(௯௭)

மோக மறுத்தார்க் கேதருடைய மு ியெனயா காமவிநிசுத
வேக னீசந் தரக்கிருவா ட்டைப்பல காம சன றுளிட யாவின
கடக முனதென றுய்த னுணரன் புலையாந் கலந்து டுனிவுறுந்
வாகயா ட்டைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசநம.

(௯௮)

சம்பு நினது திபாக்கசுத தலங்க ட்டாறு எசுட துரைககண
முன்ப முறகோ நனைப்பல விருத ரியிலக்கி யாரா ிய
யென்ப துணாதவ மமுணராக கிழத்தகாரப் படுதுண ன நட்டி
மன்பொன் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசநம.

(௯௯)

வேண்டு வாரமன் வேண்டிவதே வ்ழைவி னருளா டொணுஞ்ரு
யீண்டு நினக்கே சிறப்பாக ட்வனியேன நிருமுன பே ண்டி கை
கூண்டு மாவிவ கருள்கிலயென குறையேந் சுருதிப ட்டாரு ளென
மாண்ட யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசநம

(௧௦௦)

கிருக்க பாடந் திறத்தலுமுட் சென்று டோகாண சிவசோ டிட
பெருக்கம் விழிகொள் ளாதுவாய பெருக்க தூண்கி சு ருரைதூவ
ருக்கின் விளககெஞ் ஞான்றுநனி யவிரசந் நிதியுந் றாநகருள ம
வரத்த யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசநம

(௧௦௧)

தீதக முதல நாமெனுமா தீர்ந்து தமைச்சித தெனத்தெரிந்தவ
வீலாகை மிகையான மேனோக்கு முானற நகமே பிரமமெனு
சமாத ஈடன்சார்ந் தாணவமான் ழுழ்கா தனீத்த முழுமுதலே
வாழைப் பழித்த மொழி மண்ண வேத வனேசநம.

(௧௦௨)

அடிமை யேநா நமினமேலோ ராண்டா னுன்னென நடங்காத
தடிமை தாடிமை தராதகத்தை தருநா மபரமென நெழுமவரு
மிடரொன னுநிறசெப வனவிளகது மிறைநீ டெவரு மடியரெனல
வடிவ யாழைப பழிததெமாழி மருளு வேத வனேசநம.

(க௦௩)

பேரு நெறிசசா ராகத விதசித காத மெயநெறிசசா
பேபெரு களிகதா யிமபு சுக தூண பேபேர போலச சிவானுபவத
மேரு னுநாய நீயெனிலென செபகேன பரதந் திரனருளவாய
மாநில பாமேப பழிதகெமாழி மருள வேத வனேசநம.

(க௦௪)

அருளசெட ன்னதுதிருக்கோயிற கணபு சீலவ கலவியறி
வுபெசிவா அகமெ நிபெ பொளிளிக் காதி புறுளுசைவப
பெரிபா லிசாஅ ராடெடனம மிமடா தோகது மவருளவாய
வரத யாழைப பழிதகெமாழி மருள வேத வனேசநம

(க௦௫)

மிதக மாநி ரின்கோயி ளிக் கது சிபதன மாபெசசோ
பகதி பாசசை வந்நிட பணபு மெருகொ ணடவாகக்கெயெள
றுகக மாக மகதுரைகதாங் கொரு தகாங் கபுறவருளசோ
மே கத யாழைப பழிததெமாழி மருள வேத வனேசநம

(க௦௬)

பின ருயக ிண மழ நவக க்பமபு ளா ிக ணடதரு ம
மண பன்சா னுசைவ மரபிடு பெப் பரல ளேரு ம
பன துதாவின டீமெ மெவமபுகா புரிக்கொ புறருளாய
மோ யாழைப பழிததெமாழி மருள வேத வனேசநம

(க௦௭)

ப ன்னது கரிந்தரிம யாய பொருளா லாமனுவு
மே ின பிபி யிருததி ரபபா களந மச ிசயல்கள
சட ிககி பபபெரிபா செயறகது துணயாப முடிததரு ளாய
மேய் வ யாழைப பழிததெமாழி மருள வேத வனேசநம

(க௦௮)

மேகா னசுர மபுபரு விரகம பழி மண்கண்ணி
பாதி னாதத குலமவாழ் யருளசெப சிருக்கோ யிலவாழி
மாதா பாழைப பழிததெமாழி மலாததா ள வாழி வேதவன
நாத ரருட்டேன பிரவகிகு நனினத துணைகள் வாழியவே.

(க௦௯)

வேதம வாழி சிவாகமசசோ மிகுதி வாழி மெயகண்ட
போகம வாழி சநதானம் பொலிநது வாழி சரியாதி
பாதம வாழி யாணவகக பாடந் திறக்குந் தோவார
மாதி சுருதி வாழிபட னுதி மரபின் வாழியரோ

தட்ட

வேதவனேசஸ்தவம்.

வேத வனேசா திருக்கோயின மிளிரித் தியமா தியமுன றுஞ்
சீத்ருணமன பாசாரந திகழப் புரியுஞ் சிவகதுவிசா
சூத மரபு வாழ்சிவ தரும கருதத் ராமபெரியா
நீதி யுறவக கோயினமுறை நிகழப்போற்றி யாழியவே

(௧௧௧)

வேதவனேசஸ்தவம் முற்றிற்று.

